

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ.

ΜΑΙΟΣ.

1838.

ΑΡΙΘ. 3

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ.

ΟΥΤΕ ἀπὸ τῆν κνυέλην τῶν ἐργατίδων μελισσῶν ἀπολείπουν οἱ κηφήνες, οὔτε ἀπὸ τὰς πόλεις τῶν προδευτικῶν ἀνδρῶν οἱ ὀπισθοδρομητικοὶ καὶ φωτισθένται. Δὲν εἶναι λοιπὸν παράξερον, ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐτόλμησαν νὰ προσάψωσι εἰς τὸ ἄθωον τοῦτο καὶ κοινωφελὲς χαρακτικὸν μας τὴν κηλίδα τοῦ ὅτι τὰ εὖσμα ἐνθῆ του ἐξάγονν δυσωδίας ἀντιθρησκευτικῶν σκοπῶν, ἀφοῦ ἀρέγρωσαν τὸ εἰς τὸν δεῦτερον ἀριθμὸν του καταχωρισθὲν ἄρθρον περὶ τῶν εἰς τὰς Ἰνδίας λατρευομένων εἰδώλων.

Λέγει ὁ μακαρίτης Κούμας εἰς τοὺς Ἀδελφίτας του «Αναγνώσται πολύσχολοι σπαρτίως εἶναι καλοὶ ἀναγνώσται ἄλλοτε μὲν τοὺς ἀρέσκουν ὄλα, ἄλλοτε δὲ μηδὲν ἄλλοτε μὲν μᾶς καταλαμβάνουν ἐξ ἡμιοσίας, ἄλλοτε δὲ μηδὲ ποσῶς καὶ, τὸ ἔτι χειρότερον, ἄλλοτε ἐσφαλμένως καὶ ἀδίκως. . . .»

Περιοριζόμενοι ἡμῶς εἰς ταῦτα, διότι ἡ μικρὰ τοῦ Κήπου μας περιοχὴ δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐπεκτεινόμεθα, ἐπαναλαμβάνομεν τὴν εἰς τὸ προοίμιόν μας ὑπόσχεσιν πρὸς τοὺς φιλομύσους συνδρομητὰς καὶ ἀμερολήπτους ἀναγνώστας μας, ὅτι ὡς φιλόπονοι καὶ σπουδαῖοι γεωργοί, θέλομεν προσπαθεῖν ἀδιακόπως νὰ προσφέρωμεν εἰς αὐτοὺς πολυεῖδῃ καὶ εὐάρεστον προϊόντι, ἀφιερώνοντες τὰ εἰς τὰς ἀμολύντους χεῖρας τῶν καθαρισμένα καὶ πλυμένα εἰς τὰ ὕδατα τῆς ἀληθείας, τῶν ὁποίων ὁ ἀδάμαρτοκύμων ῥίναξ διερομεῖ τὸν κῆπόν μας, σχηματίζων μικροὺς κλαδίσκους καθ' ὄλα του τὰ πέρατα. Ἠθέλωμεν δ' εὐχαρίστως ἀγοράσει καὶ ἄλλην γῆν, διὰ νὰ ἐμφνεύσωμεν περισσότερα φυτὰ, ἢ ἂν ἦσαν μετριώτερα τὰ ἐξοδά μας, κατὰ τὴν δικαίαν ἐπιθυμίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ πλήθους τῶν ἐπισκεπτομένων τὸν Κήπόν μας συνδρομητῶν, ἀπὸ τὴν εὐνοίαν τῶν ὁποίων πε-

φιφρουρούμενοι και παρακολουθούμενοι, και δια του μη-
ρου ὄπλου μας τῆς δικράνου δικέλλης μας ὑπερασπιζόμε-
νοι, ὑποτεινόμεθα πρὸς τοὺς προσπαθοῦντας νὰ τὸν κατα-
κερματίσωσι και κατασκάψωσι ρίζηδόν, και τοὺς ἀνακαλύ-
μεν ἐπαναλαμβάνοντες τὸ τοῦ θεσπεσίου συμπολίτου μας
« Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσεται· οὐδὲ σ' ἔγωγε
,, Δίσομαι, εἶρεκ' ἐμοῖο μένειν· πᾶρ' ἔμοιγε και ἄλλοι,
,, Οὐ και με τιμήσουσι. . . . .

Οἱ ἐκδόνται.

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ.

Χαρακτήρ τῶν Βεδουϊτῶν.

Βεδουῖνοι, ἢ Βεδαυοὶ ὀνομάζονται ὄλκι αἰ νομάδες φυλαὶ
τῆς Ἀραβίας, τῆς Αἰγύπτου μετὰ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς, και
τῆς Συρίας. Τινὲς μὲν ἀπὸ τὰς φυλὰς ταύτας ζῶσι ποιμενι-
κῶς ἢ εἰς τὰς ἐρήμους, ἢ εἰς τὰ πέριξ τῶν μεγαλοπόλεων
ἄλλαι δὲ συνοδεύουν ἐμπόρους συνοδοιποροῦντας και μετα-
κομίζουσι τὰς πραγματείας και τὰς ἀποσκευὰς των, και ἄλλαι
περιπλανώμεναι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, και παραφυλάττουσαι εἰς τοὺς
δρόμους γυμνάνουσι ὅσους ἀπαντήσωσιν· ἀγνοεῖται δὲ ἀκόμη ὅχι
μόνον ὁ πληθυσμὸς, ἀλλὰ και ὁ ἀριθμὸς τῶν φυλῶν τούτων.

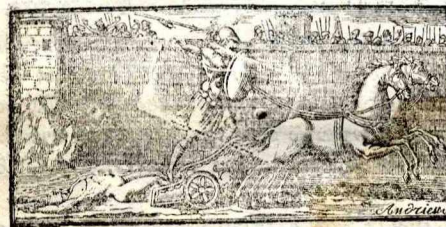
Αἱ μόναι κοιναὶ εἰς ὅλους τοὺς Βεδουῖνους ἀρεταὶ εἶναι τὸ
φιλελεύθερον, ἀκαταδάμαπτος καρτεροψυχία, ἀπαρადειγμὰ
τιστος ἰσότης και σωφροσύνη. Ἰπάρχει δὲ ἰδιαίτερος εἰς τινὰς
φυλὰς και εἰλικρίνεια, γενναϊότης και μεγαλοψυχία. Αἱ φι-
λοξενικαὶ ἀρεταὶ διατηροῦνται ἀκριβῶς και ἐκπληροῦνται πα-
ρὰ πάντων ἐντελῶς ἢ μᾶλλον ὑποχρεωτικῶς· διότι παιδεύε-
ται αὐστηρότατα ὅστις ἤθελε καταφρονήσει τὴν ἐκτέλεσίν των.

Ἀλλὰ τίς δὲν ἐκπλήσσεται, ὅταν βλέπῃ, ὅτι ὁ Βεδουῖνος,
ἐνῶ ἔχει τοιαῦτα προτερήματα, ὀρεῖται νὰ καταδιώξῃ τὸν
ὁδοιπόρον ξένον, εὐθὺς ἀφοῦ ἐκβῇ ἀπὸ τὴν σκηνὴν του, και
νὰ τὸν ἀπογυμνώσῃ; ὅταν βλέπῃ ἀνθρώπους, αἵτινες, ἀφοῦ
φιλοξενήσωσι και περιποιηθῶσι τὸν διαδάτην ὀλικληρέως ἡ-
μέρας, τὸν ὀδηγοῦν ἔξω τοῦ σκηνώματός των φιλοφρονῶς και
μεγαλοπρεπῶς, και ὅτε πλέον μέλλουσι ν' ἀποχωρισθῶσι,

ἀπὸ αὐτῶν, τὸν ὑποχρεῖται μὲ κεφαλικὴν ποινὴν νὰ ἐκδῷ
καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ὅσα φέροι μαζῆ του, προφασιζόμενοι,
εἶναι δικαιοῦτερον νὰ τὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς ὡς εὐεργέτας
του, παρὰ νὰ τοῦ τὰ ἐπάρωσιν ἄλλοι. Ὁ ἔρωσ οὗτος τῆς
κλιπῆς και λαφυραγωγίας, ὅστις χαρακτηρίζει ἐξαιρέτως τοὺς
ἄραβας τῆς ἐρήμου, τοὺς παρακινεῖ και εἰς τὴν ἐπιτορλίαν
και εἰς τὸν φόνον. Ματαίως δὲ ἤθελε τις προσπαθῆσαι λαμ-
βάνων αὐτοὺς πρὸς ὀδηγίαν του ἢ παρὰ πομπήν, νὰ τοὺς ὑ-
ποχρεῖται δι' ὄρκου ἢ ἐνεχύρων· διότι εἶναι ἀδύνατον ἢ τοῦλά-
χις ἐν σπάνιῳ νὰ μὴ τὸν ἐκδύσωσιν, ἀφοῦ ἀναχωρήσῃ εἰς τὰς
ἐρήμους. Εὐτυχῆς, ὅστις τοὺς ὑπενθυμίζει τὴν δι' ἄρτου και
ἄλατος γενομένην μετ' αὐτῶν φιλίαν τοῦ. Φεῖδονται μολοντού-
το και δὲν ληστεύουν ποτὲ τοὺς ὅσοι ἐμπορεύονται μαζῆ των.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ε΄.

Οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.

Οἱ τῶσον περιβόητοι ποτὲ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες συνίσταν-
το εἰς Ἀρμόιον, Πάλην, Πυγμαγίαν, Δίσκον και Ἄλμα. Μό-
νη ἡ δόξα ἐνεψύχοσε τοὺς ἀθλητάς· διότι αἱ γυναῖκες ἀπε-
κλείοντο μὲ κεφαλικὴν ποινὴν. Μολοντί δὲ ὁ αὐστηρὸς
οἷτος νόμος τὰς ἐμπιδίξας, πολλοὶ εἰσέρχοντο ἐνδεδυμένα
ἀνδρικὰ φορέματα· τινὲς δὲ ἀπετόλμησαν νὰ ἐμβῶσι και εἰς
τὸ περίφραγμα, και νικήσωσι, ἤνοιξαν και εἰς τὰς ἐπιτορ-
λίους τὰ στάδιον τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Ἐκτοτε ὁ ἔρωσ
ἐσυντρόφευσε μὲ τὴν δόξαν.

Τὰ ἄθλα ταῦτα προηγοῦντο πάντοτε καὶ ἐκλείοντο, ἡ θυσίαν πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Ἀπόλλωνος. Κατ' ἀρχὰς μὲν, ὁ Δρόμος περιορίζετο εἰς ἓν μόνον σταδίον, δηλαδή εἰς ἑξακόσια βήματα περίπου, καὶ οἱ ἀνταγωνισταὶ ἔτρεχον πεζοὶ καὶ ἔνοπλοι. Κατὰ δὲ τὴν ἐνάτην Ὀλυμπιάδα ἐδιπλασιάσθη τὸ σταδίον, καὶ ἐσυστήθη ὁ ἔφιππος δρόμος, καὶ κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην, προσετέθη ὁ διὰ τῶν ἔρμάτων. Κυνίσκα ἢ ἀδελφὴ Ἀγησίλαου τοῦ μεγάλου, ἠρίστευσεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ παραδείγματός της κεντηθεῖσαι καὶ αἱ ἄλλαι Λακεδαιμόνιοι γυναῖκες, ἀπήλαυσαν πολλὰκις τὸν στέφανον τῆς μυρσίνης, τῆς ὀρυζῆς καὶ τῆς ἐλαίας.

Ἄν ἔχι ἐνδοξότεραι,
Πολὺ ἠδονικότεραι
Αἱ ἰδικαί σας νικαί·
Ναί! Σεῖς μᾶς μετριάχετε,
Τὸν τύφονμας δαμάχετε·
Σεῖς εἶσθε ἰατρεία μας,
Καὶ ἡ εὐκατῆσία μας
Δικαίως σὺς ἀνῆκε.
Διδάσκει σταθερότητα
Καὶ τὴν φιλανθρωπότητα
Τὸ ἰδικόν σας γένος·

Ἄλλ' ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας· Μετὰ τὸν Δρόμον ἤρχιζεν ἡ Πάλη· ἐπάλαιον δὲ οἱ ἀθληταὶ ἀνὰ δύο· καί, διὰ νὰ ἔχωσι περισσοτέραν εὐλυγισίαν, καὶ νὰ γλυστρώσιν ἐνταυτῷ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀντιπάλου εὐκολώτερον, ἠλείφοντο πρῶτον μὲ ἐλαϊον, ἔπειτα ἐτρίβοντο καὶ μὲ λεπτὴν ἄμμον.

Ἡ Πυγμὴ ἦτον ὁ ἐπικινδυνώδεστερος ὄλων τῶν ἀγῶνων. Οἱ ἀθληταὶ ἐφόρουσαν χειροκτῖα κατεσκευασμένα ἀπὸ σκληρῶν δέρμα περιτυλιγμένον εἰς μόλυβδον, καὶ διὰ τῶν ὀσείων μὲν μόνον κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἠδύνατό τις νὰ θανατώσῃ. Ἐσυγχωρεῖτο προσέτι εἰς τοὺς ἀντιπάλους πᾶν σκληρὸν μέσον, συντεῖνον εἰς τὸν θρίαμβόν των.

Ὁ Ἀρραχίων ἐνίκησεν ὅλους τοὺς ἀντιπάλους του, ἐκτός ἐνὸς μόνου, ὅστις ῥίψας αὐτὸν κατὰ γῆς τὸν κατεσπάραξεν. Ἄλλ' ὁ ἀπληπισμένος καὶ λυσσώδῶς ἐκπνέων ἤδη εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Ἀρραχίων, δαγκάσας τὸν μέγαν δάκτυλον τοῦ ἐχθρικοῦ ποδὸς τὸν ἀπέσπασε· τὸσον δὲ ζωη-

πόνον ἠσθάνθη ὁ νικητὴς, ὥστ' ἐζήτησε συγγνώμην, καὶ τὸν τὸ στέφος ἐτέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀρραχίωνος, ὅστις πάλιν δὲν ὑπῆρχε.

Ναί! ὀρασιότατη νίκη! εὐγενής! ἐπαυετή!

Ἄλλ' εἰς τὸν νεκρὸν, εἰπέ με, πλέον χρησιμεύει τί;

Ὁ Δίσκος ἦτο λίθος στρογγύλος ἢ ἐξ ἄλλης ὕλης, τὸ μέγεθος καὶ βάρος τοῦ ὀποίου ἦτο κατὰ τὴν θέλησιν τῶν ἀνταγωνιστῶν. Ἡ δυσκολία τοῦ ἀγῶνος τούτου συνίστατο εἰς τὴν ταυτοχρόνως ἀπαιτουμένην ἰσχύον καὶ εὐθύτητα· ἐνίκα δὲ ὅστις, ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς μὲ ἰσοσταθμίαν εἰς ἀκμὴν κίονου, ἔρριπτε τὸν δίσκον εἰς μεγαλύτεραν ἀπόστασιν.

Τὸ Ἄλμα ἢ πηδήμα ἐγένετο εἰς χῶμα ἐσκαμμένον, ἠγουν λάκιον, καὶ ὅστις ἀπὸ τοὺς ἀθλητὰς, πηδῶν αὐτὸν ἀπὸ τινα ἀπόστασιν, ὑπήγαγε μακρότερα, ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον τῆς νίκης. Ἐτελοῦντο δὲ καὶ ἄλλοι ἀγῶνες ἐξασκούντες κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἦττον τὴν ἰσχύον καὶ ἐπιδεξιότητα.

Καὶ οἱ μὲν κριταὶ καὶ ἐπιστάται τῶν ἀγῶνων τούτων, οἱ καὶ τὰ βραβεῖα δικινοῦντες, ἦσαν ἐννέα, καλούμενοι Ἑλληνοδίκαι καὶ Ἀγωνοθέται· οἱ δὲ ἀγωνιζόμενοι, Ὀλυμπιονῆαι. Οἱ Ἑλληνοδίκαι, δέκα μῆνας πρὶν ἀναβῶσιν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐδοκιμάζοντο καὶ ὀρκίζοντο πανδημεί νὰ διατηρήσωσι τοὺς νόμους τῆς αὐστηροτέρας δικαιοσύνης.

Ἄλλ' ὅπταν τις παρθένος εἰς τὴν εὐμορφίαν τέρας,
Ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ τοῦ σταδίου τῆς τὸ πέρας,
Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ταχέως κ' ἠἀντιζήλος προσθάσει,
Πόσῳ δύσκολος ἦ κρίσις! ἂν τὸ πνεῦμα δὲν λανθάνῃ,
Μένει ἔρα ἡ καρδία. Ἐν τῇ ἀμεροληψίᾳ;

Ἡ σύστασις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων, προσενέμεται εἰς πέντε ἀδελφούς, Λακτύλους ὀνομαζομένους. Ἐτελοῦντο δὲ κατὰ πᾶσαν πενταετίαν, καὶ τὸ διάστημα τούτου τοῦ καιροῦ ὑπῆρχε πολλοὺς μῶνας χρονολογικῆ ἐποχῆ καλουμένη Ὀλυμπιάς I). Οἱ πατέρες μας λοιπὸν, θουλκί μου, ἐμέτρον τοὺς χρόνους των ἀπὸ τὰς ἑσπέραις των, καθὼς ἐχρὸν χρῆσασθαι τὰς ἡμέρας μου ἀπὸ τῆν ἡμέραν κατὰ τὴν ὅποιον σὲ ἶδον. Ὄθεν, ἀντὶ νὰ εἴπωσιν ὡς σήμερον, τὸ μιλιαστὸν ἑκατοσιοστὸν τριακοστὸν ἔτος κτλ., ἔλεγον τὸ πρῶτον τὸ δεῦτερον ἔτος

1) Ἀπὸ τοῦ 772 ἔτους πρὸ Χριστοῦ, μέχρι τοῦ 28 μ. Χ.

τῆς εικοστῆς ἢ τριακοστῆς Ὀλυμπιάδος, κτλ. Παραδείγμα-
τος χάριν, τότε κ' ἐγὼ ἤθελα λέγει διὰ σέ·

Ἡ τρυφερά της αὐτῆ καρδιά
Μετὰ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα
ΚΑΤΕΤΑΡΑΧΘΗ,
Καί, ὁμοιάζουσα μὲ λαμπάδα,
Κατηναλίσκετο καὶ ὄργια.
Εἰς τὸ διάστημα τῆς δευτέρας
Πᾶν ἘΠΑΓΧΘΗ.
Τοῦ πάθους τούτου τὸ μέγα τέρας·

Κατὰ τὴν τρίτην ἐνεφανίσθη,
Εἰς τὴν ψυχὴν της ἐνεθροίσθη,
Καὶ ἀκούσιος ΚΑΘΥΠΕΓΑΧΘΗ.
Ἄλλ' ὁ Ἰαίνιος θὰ φροντισθῆ
Πρὸ τῆς τεταρτῆς νὰ τὴν ἰάσῃ.
Τὸν δ' ἀκυλόγητος θέλει πιάσει,
Μ' ἕνός του λίθου θὰ τὸν κατήσῃ.
Κ' εὐθὺς θ' ἀκούσης πῶς ἈΠΗΛΛΑΧΘΗ.

Οἱ περιφημότεροι τῶν ἀριστευάντων εἰς τοὺς Ὀλυμπια-
κοὺς ἀγῶνας ἦσαν Θεαγένης, Εὐθυμος, Μίλων καὶ Πολυδάμας.

Ὁ Θεαγένης γεννηθεὶς εἰς τὴν Θάσον, πόλιν μικρὰν σιμὰ
τῆς Λακονίας, ἔλαβε δεκάκις τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ὅθεν οἱ
συμπολιταὶ του ἔστησαν εἰς τιμὴν του ἀνδριάντα. Ἐπειδὴ δὲ
εἰς ἀπὸ τοὺς φθονοῦντας αὐτὸν ὑπήγαγε καθεκάστην νύκτα
κ' ἐμαστίγανε τὸν ἀνδριάντα του, ἐκρημνίσθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ
τὸν κατεσύντριψε. Τὰ τέκνα τότε τοῦ ἀποθανόντος ἔστησαν
τὸ ἀγάλμα ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ διότι ὁ νόμος τοῦ Λυκούργου
ἐπέτασσε νὰ τιμωρῶνται ὡς καὶ τὰ ἄψυχα πράγματα, ὅπο-
ταν βλάπτωσι τὴν ζωὴν καὶ ταραττώσι τὴν ἡσυχίαν τῶν
πολιτῶν. Ἄχ! διατι νὰ μὴν ἰσχὺ ἀκόμη ὁ νόμος οὗτος!

Ἄς ἡδυνάμην σήμερον καθὼς Λυκούργος ἄλλος
Τοὺς περιττοὺς καλλωπισμοὺς μακρὰν νὰ ἔξορίσω,
καὶ ὕψασμα λεπτὸν σαρμοῦ κοῖνὸν νὰ μὴν ἀφήσω
Ἄφ' ἔσα εὐμορφίζουσι τὸ σῆμα καὶ τὸ κάλλος·
Διότι μὰς κεντοῦν σφοδρὰ, διότι μὰς φλογίζου,
Διότι τὴν καρδίαν μας πολλὰκις ἐραβίζου.

Ὁ Λακεδαιμόνιος τότε κριτὴς κατεδίκασε τὸ ἀγάλμα νὰ δι-
φθῆ εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς
ποινῆς συνέβη λοιμὸς, συμβουλευθέντες τὸν χρησμὸν οἱ Θά-
σσιοι, ἀπεφάσισαν ν' ἀποσύρωσι τὸ μνημεῖον ἐκ τοῦ ὕδατος,
καὶ νὰ τὸ ἐξαναστήσωσιν εἰς τὴν πρώτην θέσιν του· ἔκτοτε ὁ
Θεαγένης ἀνυψώθη εἰς τὸν βαθμὸν τῶν ἡμιθέων.

Καὶ ὁ Εὐθυμος ἀπήλαυσε ἐτι ζῶν τὰς αὐτὰς σχεδὸν πε-
μάς. Ἴδου κατὰ τίνα περίστασιν·

Ὅτε κατὰ τὸ διάστημα τῶν μακροτάτων ταξεδίων του
ὁ Ὀυσσέυς προσωρμίσθη εἰς τὴν Θεμέσσιαν, πόλιν τῆς Ἰτα-
λίας, εἰς τῶν συντρόφων του, παραβιάσας νεκρῶν τινα, ἐφο-

εὐθὴ ὑπὸ τῶν κατοίκων. Μαθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης
ἔγκλημα τοῦ συντρόφου του, ἐφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ δίχως κἄν
τὸν ἀποδώσῃ τὰ ἐπικήδεια χρέη. Τὸ πνεῦμα τότε τοῦ
ἐσθέντους ταφῆς νεκροῦ ἤρχισε νὰ λεηλατῇ καὶ ν' ἀφανί-
ζῃ τὴν πεδιάδα... Δὲν τολμῶ ὅμως νὰ σέ τὸ βεβαιώσω,
δὲν τὸ παραπολιῦ ὑποπτεύομαι ἔλα τὰ ἐκ τούτου προκύψαντα
ἀποτελέσματα.

Ποιέ μου δὲν ἐπίστευσα περὶ τοῦ πνεύματός μας,
Ὅτι περιβαλλόμενον σκιάν τοῦ σώματός μας,
Ἄφινει τὴν νεκρῶσιμον ἐκείνην παραλίαν,
Καὶ εἰς τῶν ζώντων εἰσχωρεὶ πάλιν τὴν κοινωσίαν.

Μολοντοῦτο αὐτοὶ ἐσυμβουλευθησαν τὸν χρησμὸν, ὅστις
τοὺς ἀπεκρίθη, ὅτι τὸ πνεῦμα θέλει καταπραυνῆθαι ἅμα προσ-
φέρουσι εἰς αὐτὸ καθεκάστον χρόνον τὴν ὠραιότεραν κόρην
τοῦ κράτους. Οἱ Θεμέσσιοι λοιπὸν ἐπλήρωσαν τρίτην φορὰν
τὸν βαρὺν τοῦτον φόρον· ὅποτε Εὐθυμος, ὁ ἤδη περίφημος διὰ
τὰς πολυπληθεῖς νίκας του, ἐφθασεν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Ὁ
ἦρωσ οὗτος ἐκυνήγησε τὸ πνεῦμα, καὶ ἀποδιώξας αὐτὸ, ἀπὸ
ἐλύτρωσε τὸ ἀξίεραστον θῦμα, τοῦ ὁποίου τὴν χεῖρα καὶ
καρδίαν ἐπομένως ἀπήλαυσε.

Περιφημότερος ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ δυστυχέστερος Μίλων ὁ
ἐκ Κρότωνος ὑπερέβη ὅλους τοὺς ἀθλητὰς τῆς ἐποχῆς του. Εἰς
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας αὐτὸς ἐσῆκονεν ἐπὶ τῶν ὤμων του
ταῦρον τετραετῆ, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ σταδίου ἀ-
πνευστί, τὸν ἐφόρευε μ' ἐν γροθοκόπημα καὶ τὴν αὐτὴν ἡ-
μέραν τὸν ἔτρωγε. Τοῦτο μόνον ἀρκεῖ νὰ σέ ἰδέσῃ περὶ
τῆς τερατώδους δυνάμεώς του. Ἀλλὰ τὰ μερικά ταῦτα χα-
ρίσματα τῆς φύσεως δὲν διακοῦν ἐπιπολύ.

Εἰς τὴν ῥοήν του ὁ χρόνος οὐρα
Τοὺς ἐρωτὰς μας καὶ τὴν ἰσχύν μας,
Καὶ κάθε σχεδίον διαφθεῖρει
Καταδιώκειν τὴν ἐποχὴν μας.
Μόλις τοῦ κόσμου ὁ διαβάτης

Τ' ὠραῖον στάδιον πλησιάζει,
Τὸ γηρατειὸν εὐθὺς τὸν κράζει·
Πάντη ἀλλοίαν μορφήν λαμβάνει
Ὅλα δαμάζου· διὰ τὰ χάνει,
Καὶ μένει τ' ὄνειρον τῆς ἀπάτης.

Ὁ Μίλων ἦτον ἤδη προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν, ὅτε περι-
πλανώμενος μόνος εἰς παράμερόν τι δάσος, παρετήρησε δέν-
δρον τι, τὸ στέλεχος τοῦ ὁποίου ἦτον ἐσχισμένον εἰς τὸ μέ-
σον παρὰ τοῦ ἀνέμου. Ἀνακαλέσας τότε τὰς δυνάμεις του
ἐπροσπαθήσε νὰ τὸ διαχωρίσῃ· ἀλλ' ἠσθένησε πλέον ἐκ τοῦ

γάρτος και ὁ βραχίον τοῦ Μίλωνος. Ἡμιανοιγθὲν τὸ δένδρον εἰς τὴν πρώτην ὄρμην, ἐκλείσθη πάλιν, και οὕτως ἐσφίξε τὰς χεῖρας τοῦ ἀθλητοῦ τόσον δυνατὰ, ὥστε αὐτὸς κατέβαλεν ὅλας τὰς δυνάμεις του, δὲν ἡδυνήθη πλέον τὰς ἀποσύρη ἐκ τῆς ἀλεθρίου παγίδος. Τιοιουτοτρόπως ἐμικητῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, προσμένον εἰς τὴν ἔσθμῳν τῶν ἀφρευκτῶν θάνατον, ἔγινε βορὰ τῶν θηρίων 1).

Πολυδάμας, ἀνταγωνιστῆς και φίλος του, ἀπώλεσθη και αὐτὸς, θῦμα τῆς τόλμης του. Ὁ ἀθλητῆς οὗτος, νῆπιον ἔτι ὦν, ἐπνίξεν εἰς τὸ ὄρος Ὀλυμπον τερατώδη τινα λέοντα μὲν ἄν μόνον γρονθοκόπημά του ἐθανάτωνεν ἄνθρωπον με τὴν χεῖρα του χεῖρα ἐσταμάτιζεν ἄρμα συρόμενον με ὄρμην ἀπὸ ἑξ ἵππων. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ μετὰ τῶν φίλων του ἐωχέτο εἰς σπηλιῶν τι, ὁ θόλος ἐσεισθη, και οἱ σύντροφοι ἐτρόπησαν εἰς φυγὴν· ὁ δὲ Πολυδάμας ἔμεινεν ἐκεῖ μόνος, θάρρων εἰς τὰς δυνάμεις του, και ἐζήτησε νὰ ὑποστηρίξη τὴν βαρυτάτην ἐκείνην στέγην· ἀλλ' ὁ βράχος κυλίσσας τὸν κατεσύντριψε. Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀλεθρία τῆς ὑπερηφανίας παρεπίμενα· ὁ φρόνιμος φεύγει τὸν κίνδυνον· ὁ ταλιμηρὸς τὸν ἀψηφεῖ και ὑποπίπτει. Πρὸ τικῶν χρόνων τὸ ἔδοιμασκα κ' ἐγώ.

Ἀπ' τὰ φοιτῆ τῶν ἔρωτος βέλη προφυλαγμένος,
Βασίμως ἀπεφάσισα, και ἤμην ἐρκομένος
Νὰ φυλαχθῶ με φρόνησιν ἀπὸ αὐτῶν τῶν γῦπα
Τὸν ἀκανθώδη ἔρωτα. Ἐγὼ πολλάκις εἶπα·
« Οἱ εἰς αὐτὸν προσπίπτοντες πάσχουν ἀπὸ δειλίας ».
Πλὴν τότε δὲν ἐγνώριζα πῶς τὴν Ἰουλίαν.

Τὰ δεκαπέντε ἔτη μου μόλις νὰ εἶχα μόνον,
Κ' εἰς τῶν Κυθῆρων τὸν μικρὸν ἐκείνον ἤγειον.
Προαναγγέλλω πολέμον τὸ βρέφος με χλευάζει·
Και λέγει εἰς τοῖς ἔρωτας τῆς ἰταλίας·
« Ἄν ἴδωμεν ἐτι αὐτὸς μάχας μᾶς ἐτοιμαζει,
« Εὐθὺς τὸν καταστρέφωμεν διὰ τῆς Ἰουλίας ».

Και καταστράσας οὕτω πρὸς τὸ μέγα σκεδῆν του,
Ἀφρευκτὸς μὲ ἐστοιχέζω πιστὸν ὑπῆκοόν του.
Εἰς τῆς Ἑλένης τὰ γλυκὰ τὰ βλέφαρα εἰσέχθη·
Εὐθέως ἡ καρδία μου ἀπὸ αὐτὰ ἐπλήχθη.
Ἐθάμασκα τὸ κάλλος τῆς τὴν ἔδρον ὑβρανίαν,
Πλὴν ἡ Ἑλένη τί δηλοῖ ἐμπρὸς τῆς τὴν Ἰουλίαν!

1) Μεγαλοπρεπὴ τινα μάχμαρα, κείμενα εἰς τοὺς κόπους τῆς Οὐερσαλλίας εἰς τὴν Γαλλίαν, ὑπόδειξιν ἔχουν τὸν θάνατον τοῦ Μίλωνος. Εἶναι δὲ ἡ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ περιφύμου Rujet.

Ὁ ἔρωτος μὴν ἀρκοῦμενος εἰς τοῦτο τὸ παιγνίδι,
Ἐ τὰ χεῖρα τῆς Ἀγγελικῆς εἶχε καθίσειν ἤδη·
Ἀνύψωσε τὸν θρόνον του ὡς μέγας κυρίαρχος,
Πλὴν δὲν ἐταλεσφόρησαν ὁ τρομερὸς μονάρχης.
Ἐλύτρωσα και δευτέρον τὴν φίλην μου καρδίαν,
Ἄλλ' ὁ μικρὸς μὲ ἐφύλασεν ἔτι τὴν Ἰουλίαν.

Εἰς τὰς ἀνδραγαθίας μου ἐνὶ μεγαλυγεῦσα,
Ἐνὶ τῆς διπλῆς νίκης μου τὴν δόξαν ἀπορούσα,
Και ἐλευσύνουν τὰς φορές τῆς παλιμβόλου μεῖρας,
Τὸ βλέμμα μου ἀνύψωσα. . . ὁ θάμβος τῆς πορφύρας!
Ὡ δόξα μου! ποῦ φεύγετε ἔμοῦ με τὴν καρδίαν; . . .
Ποῦ εἰσθε; . . . ἴδον, ἀγαπῶ μόνη τὴν Ἰουλίαν.

Νὰ τὴν κυττάξω ἄλλοτε μεγάλως ἐφοβοῦμην,
Ἄν και μακρὰν τοῦ κάλλους τῆς σπανίας ἐκρατοῦμην·
Ἄλλ' ἔτρεμα τὸ σθένος του ἔρωτος! ὅταν προστάξῃ,
Τίς δὲν σὲ τρέμει; παρευθὲς πᾶν αἰσθημα ἀλλάζει.
Πόσον λυτοῦμαι τὰς στιγμάς ἐκεῖνας τὰς ὁποίας
Ἄνασθητῶν ἐπέρασα μακρὰν τῆς Ἰουλίας!

Ὡ νεῖοι μου Σκηπίωνες κ), ὁ ἔρωτος μεγάλοι!
Εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν, φρονῶ, ἤθελε σφάλλει
Ὁ ἴδιός σας ἀρχηγός· ἂν και τσαῦτα εἶπον,
Καρδίαν εἶχεν ὡς ἡμεῖς. . . και τὸν αὐτόν μας τύπον.
Κανεῖς δὲν πρέπει πώποτε ὑπόσχασιν τελείαν
Νὰ δίδῃ πρὶν νὰ γνωρισθῇ και με τὴν Ἰουλίαν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ. (Συνέχεια)!

5. Στύλοι. — Ὁ στύλος εἶναι κυλινδρικός, ἐνίοτε γαστρώδης εἰς ὑψος τι, και συνιστάμενος ἀπὸ κορμῶν, ἐπι-
στύλιον και βάσιν, και κατασκευαζόμενος ἐκπαλαι ἀπὸ παν-
τὸς εἶδους σκληρὰς πέτρας. Οἱ στύλοι κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἀπλᾶ
ὑποστηρίγματα· ἀλλ' ἡ φιλοκαλία και ἡ πρόοδος τῶν τε-
χνῶν τοὺς ἐστόλισαν ἀκολουθῶς. Ἀπὸ τὴν διαφορὰν δὲ τῶν
καλλωπισμάτων τούτων και τῶν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῶν
στύλου διδομένων ἀναλογιῶν ἐσχηματίσθησαν πέντε κλασικῶν
και τάξεις, ἧτοι τρεῖς Ἑλληνικαὶ· ἡ Δωρικὴ, ἡ Ἰωνικὴ,
και ἡ Κορινθιακὴ, και δύο Ῥωμαϊκαὶ· ἡ Τοσκανικὴ και
ἡ Ῥωμαϊκὴ ἡ Σύμβετος. Ζῶζονται δὲ παραδείγματα ὅλων

κ) Περὶ φημος δὲ τὴν σωματικὴν ἐγκράτειάν του.

σχεδὸν τῶν τάξεων τούτων, τὴν διάκρισιν τῶν ὁποίων διδάσκουν τὰ βιβλία τῆς Αρχιτεκτονικῆς.

Τὸ σχῆμα τῶν Αἰγυπτιακῶν στύλων, ἀρχαιότερον τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιρροῆς, ὑπάρχει ποικιλώτατον γενικῶς δὲ εἶναι κυλινδρικόν, καὶ ἐνίοτε πολυπλευρον, μᾶλλον ἢ ἦττον καταπιεσμένον μέχρι τινὸς ὕψους, καὶ πάντοτε σκεπασμένον ἀπὸ γλυφᾶς καὶ ἱερογλυφικᾶς ἐπιγραφᾶς. Αἱ ἀνάλογίαι τῶν ποικίλλονται πολὺ· διότι ἄλλοι μὲν δὲγ εἶχον διόλου βάσιν, ἄλλοι δὲ μικροτάτην· τὰ ἐπιστύλια τῶν ἦσαν ὁμοίως πολυποίκιλα. Διωρισμένοι δὲ εἰς τὸ νὰ βαστάζωσι μεγάλους ὄγκους, ἦσαν μεγίστης διαμέτρου ὡς πρὸς τὸ ὕψος τῶν.

Ἡ ἀρχαιότερα τάξις σιμὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας ὑπῆρξεν ἡ *Δωρικὴ*. Κατ' αὐτὴν δὲ ὁ στύλος εἶχε κατ' ἀρχὰς πολὺ πάχος καὶ ὀλίγον ὕψος, καὶ πολλάκις, σχῆμα ἑλλειπτικῶν κώνου βαθμηδὸν ὅμως ἐπρυξήθη τὸ ὕψος του· ὁ *Ἰωνικὸς* στύλος ἔχει χαρακτῆρα ἀνδρικῆς καὶ σοβαρᾶς ὠραιότητος. Ὁ *Κορινθιακὸς* ὑπερτερεῖ ὅλους τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν κομψότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν. Ὁ κατὰ *Τοσκανικὴν* τάξιν ἀνῆκει ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς *Τυρρηνούς*· ὁ δὲ κατὰ *Συνθετικὴν*, εἰς τοὺς *Ῥωμαίους*· διαφέρει δὲ ἀπὸ τὸν *Κορινθιακόν*, κατὰ τὴν εἰς τὸ ἐπιστύλιον προσθήκην τῶν *Ἰωνικῶν* ἐλίκων ἢ στροφύρισμάτων.

Οἱ διὰ μνημεῖα *Ῥωμαῖοι* στύλοι εἶναι μέγιστοι καὶ ἰσόμετροι, καὶ ἀνηγέρθησαν πρὸς τιμὴν ἡγεμόνος ἢ ἀρχιστρατήγου. Οἱ στύλοι τοῦ *Τραϊανοῦ* καὶ τοῦ *Ἀντωνίνου* εἰς τὴν *Ῥώμην* καλλωπισμένοι ἀπὸ ἱστορικὰ ἀνάγλυφα, καὶ ἔχοντες ἔσθωθεν κλίμακα, ἐχρησίμευσαν ὡς πρωτότυπον τοῦ εἰς τὴν τῶν *Παρισίων* πλατεῖαν *Βενδόμην* — *Vendôme* — γλυφικῶν στύλου. Σώζονται δὲ εἰσέτι οἱ *Χιλιαιοὶ* στύλοι ἐπὶ τῶν παλαιῶν *Ῥωμαϊκῶν* ὁδῶν, θεμελιωμένοι ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τετραγώνου βάσεως, καὶ ἀπέχοντες χίλια βήματα ἀπ' ἀλλήλων. Καθεὶς ἐξ αὐτῶν ἐξέχει ἀνυψούμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἀρκετοὺς πόδας, καὶ φέρων *Λατινικὴν* ἐπιγραφὴν σημαίνουσαν τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως, ὅστις διέταξε τὴν κατασκευὴν ἢ ἐπισκευὴν τοῦ δρόμου, καὶ τὴν ἀριθμητικὴν ἔνδειξιν, ἥτις ἐφάνερονεν εἰς μίλις τὴν ἀπόστασιν τῆς πόλεως, ἀπὸ τῆν ἀποίαν ἤρχιζεν ὁ δρόμος· οἱ *Ἄρβη* δὲ προ-

νοῦνται τῶν γραμμάτων *M* ἢ *MP*· τὸ πρῶτον σημαίνει *milliarium* — χίλια· τὸ δὲ δεύτερον, *milliarium passuum* — χίλια βήματα. Ἐνίοτε δὲ ἀναγινώσκειται ἐπ' αὐτῶν καὶ τ' ὄνομα τῆς πόλεως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐμετρεῖτο ἡ ἀπόστασις. Εἰς τὰ παρὰ τοῦ *Καίσαρος* κυριευθέντα μέρη τῆς *Γαλλίας* αἱ διαστάσεις ἐσημειούντο εἰς λεύγας.

6. *Ὀβελίσκος*. — Οἱ *Ὀβελίσκοι* κατασκευάζοντο ἐξ ἐνὸς ἡμιλίθου τετραπλευρα, ἔχοντος συνήθως μέτριον μῆκος, ἐνίοτε δὲ ὑπερβολικόν, καὶ πάχος βαθμηδὸν ἐλαττούμενον ἀπὸ τῆς βάσεως εἰς τὴν κορυφήν. Ἐθέτοντο δ' ἐπὶ στυλοβάτου ἀπλοῦ καὶ τετραγώνου, ἀλλὰ πλατυτέρου παρὰ τὸν *Ὀβελίσκον*. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τούτου ἔργου εἶναι *Αἰγυπτιακὴ*· τὸ ἐμμύθησαν δ' ἔπειτα καὶ οἱ *Ῥωμαῖοι* καὶ οἱ νεώτεροι· ποτὲ ὅμως δὲν ἐφθασαν εἰς τὴν ἐξίσωσιν μὲ τὰ πρωτότυπά των. Οἱ *Αἰγυπτιακοὶ* *Ὀβελίσκοι* εἶναι συνήθως ἀπὸ *ροδόχρου* *γρανίτην*· ὑπάρχουν δὲ τινες ἔχοντες πλέον τῶν ἑκατὸν ποδῶν μῆκος· ἐκάστη ἀπὸ τὰς ἐπιφανείας των εἶναι στολισμένη μὲ ἱερογλυφικὰς ἐπιγραφὰς ἐγγλύφους, καὶ ἡ κορυφή των λήγει εἰς πυραμίδα, τῆς ὁποίας αἱ τέσσαρες πλευραὶ παρασταίνουσι σκηνὰς *Θρησκευτικᾶς* καὶ μ' ἐπιγραφὰς συνωδευμένας. Τὰ θεμέλια τῶν *Ὀβελίσκων* εἶναι στερεὰ καὶ καλῶς ἀνηγερμένα· ἀλλ' αἱ ἐπιφάνειαι των δὲν εἶναι ἐντελῶς ἐπίπεδοι, καὶ τὸ μικρὸν τῶν κύρωμα ἀποδεικνύει τὴν ὁποῖαν οἱ *Αἰγύπτιοι* ἐλάμβαναν προσοχὴν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν μνημείων τούτων· διότι ἐὰν αἱ ἐπιφάνειαι των ἦσαν ἐπίπεδοι, ἤθελα φαίνεσθαι κοῖλαι εἰς τὸν ὀφθαλμόν· ἡ καμπυλότης ὅμως ἀνισηκῶει τὴν ὀφθαλμοπλανίαν ταύτην.

Οἱ Ἕλληνες δὲν κατασκεύασαν *Ὀβελίσκους* ἐκτὸς τῆς *Αἰγύπτου*· ἀλλ' οἱ *Μακεδόνες* ἢ *Πτολεμαῖοι* βασιλεῖς, οἵτινες ἐβασίλευσαν εἰς αὐτὴν τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ *Ἀλεξάνδρου* μέχρι τοῦ *Ἀδριανοῦ*, ἀνήγειραν εἰς αὐτὴν, ἐτελείωσαν ἢ ἐμεγάλυναν πολλὰ μνημεῖα, πάντοτε ὅμως κατὰ τοὺς *Αἰγυπτιακοὺς* κανόνας· Ἀφοῦ οἱ *Ῥωμαῖοι* ἔκαμαν τὴν *Αἴγυπτον* ἐπαρχίαν των, τὴν ἐγύμνωσαν ἀπὸ τινος *Ὀβελίσκου* τῆς· ὑπάρχουν δὲ εἰσέτι εἰς τὴν *Αἴγυπτον* δεκατρεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς εἶναι ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς *Αἴγυπτον* *Ῥωμαϊκῆς* κυριαρχίας. Οἱ *Ὀβελίσκοι* λοιπὸν, τοὺς ὁποίους οἱ *Ῥωμαῖοι*

κατεσκεύασαν πρὸς τιμὴν τῶν ἡγεμόνων των, διακρίνοντα
ἐπὶ τοὺς ἀρχαιοτέρους ὀβελίσκους ἐκ τῆς ὕλης των καὶ τοῦ
τρόπου τῶν ἐπιγραφῶν των. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐδοκίμασαν
κατασκευάσωσιν ὀβελίσκους καὶ εἰς τὴν Ῥώμην. Ἀκολο-
θῶς οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀνατολῆς κατεσκεύασαν εἰς Κωνσταντι-
νούπολιν, ὅπου καὶ σώζονται τινὲς ἀκόμη. Εὐρέθησαν δὲ
καὶ εἰς τὴν Σικελίαν λείψανα στύλων καὶ ὀβελίσκων.

7. *Πυραμίδες.* — Πολλοὶ ἀρχαῖοι λαοὶ κατεσκεύασαν
Πυραμίδας, τῶν ὁποίων τὸ σχῆμα εἶναι κασίγνωστον, ἢ
δὲ διαφορά των συνίσταται εἰς τὴν κατὰ βαθμίδας, ἢ κα-
τὰ προσκλινούσας ἐπιπέδους ἐπιφανείας ὕψωσίν των. Αἱ πε-
ριφηρότεραι εἶναι αἱ τῆς Αἰγύπτου ὅθεν ὅλη ἡ ἀρχαιότης
ἐθαύμασε τὰς περὶ τὴν Μέμφιδα πυραμίδας. Τῆς μεγάλῃ τε-
ρας ἕκαστον πλευρὸν εἶναι 716 ποδῶν εἰς τὴν βάσιν· τὸ δὲ κα-
τὰ κάθετον ὕψος τῆς, 428. Ἐλογαρίασθη, ὅτι αἱ ὕλαι αὐ-
τῆς ὑποθετομένης στερεᾶς ἤθελαν ἐξαρκέσειν εἰς τὴν κατα-
σκευὴν τείχους ἔχοντος 6 ποδῶν ὕψος, καὶ τινῶν ποδῶν
πάρους καὶ περικυκλοῦντος ὅλην τὴν Ἰσπανίαν. Αἱ Πυραμίδες
τῆς Μέμφιδος εἶναι ἀκριβῶς ἀνατολικαί. Πολλὰ διαφιλονει-
κήσεις ἐγένονον περὶ τῆς χρήσεώς των· ἀλλ' οὐδέμία πλέον
ἀμφιβολία μένει τώρα περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν τάφος. Εἰς ὅσας
μέχρι τοῦδε διέβησαν, ἀνεγνώρισαν πολλοὺς θαλάμους καὶ
διόδους διαφόρων διευθύνσεων. Εἰς ἓνα δὲ τῶν θαλάμων
εὗρηκαν τὸν σαρκοφάγον, ὅστις περιέκλειεν ἄλλοτε τὸ σκε-
λετόν ἢ μούμιαν. Ἡ εἰσοδὸς τῶν πυραμίδων ἐκρύπτετο προσ-
εκτικῶς διὰ ἐξωτερικοῦ ἀποτειχίσματος· ὡσθεν αἱ διόδοι
ἔφερον ἐνίοτε εἰς πηγάδια καὶ βαθύτατα ὑπόγεια, ἔσκαυ-
μένα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐποπόμου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ πυραμὶς
ἦτον ἀνηγεμένη. Φαίνεται προσέτι, ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἀπε-
τειχίζοντο ἐξωθεν διὰ μαρμάρου ἢ σιληραῆς πέτρας, ὅπου
ἦσαν ἔλλιφα θερμοσκευτικὰ ἢ ἱστορικὰ ἀντικείμενα μὲ ἱερο-
γλυφικὰς ἐπιγραφὰς· ἀλλ' οὐδὲ ἕχνος των σώζεται πλέον τῶ-
ρα. Νομίζεται δὲ, ὅτι τινὲς τῶν πυραμίδων τῆς Μέμφιδος
εἶναι τ' ἀρχαιότερα μνημεῖα τῆς Αἰγύπτου. Εὐρέθησαν πυ-
ραμίδες καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Νοβίας, ὅπου ὑπάρχουν
μνημεῖα Αἰγυπτιακοῦ τρόπου, αἵτινες γενικῶς ἔχουν σχῆμα
ἑξῆς τὸν παρὰ τὸ τῶν περὶ τὴν Μέμφιδα· εἶναι τοιοῦτον

καὶ εἰς τὴν βάσιν των, καὶ εἰς τὴν κορυφὴν των ἔχουν κοιλώ-
μα τ'. Αἱ μεγάλαι αὐταὶ οἰκοδομαὶ ἐχρησίμευσαν εἰς ταφὴν
τῶν βασιλέων· ἔκαμναν δὲ καὶ οἱ ἰδιῶται πυραμίδας, ἀλλ'
εὐμετακομιστοὺς, τουτέστιν ἐχούσας 15 ἕως 30 δακτύλων
ἕψος, καὶ καλλωπισμέναις μ' ἔγγλυφα ἐπιπέδη ἀντικείμενα
καὶ ἐπιγραφὰς δηλοῦσας τ' ὄνομα τοῦ νεκροῦ, τοῦ ὁποίου τὸ
σκελετόν περιέκλειον. Ὡσαύτως δὲ κατεσκεύασαν πυρα-
μίδας καὶ οἱ Τυβέρηνοὶ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι. [ἀκολουθεῖ.]

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΙΔΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ἩΘΗ ΤῶΝ ΖῴΩΝ.

Κοινωνικότης.

Ο *Λύκος* ζῆ φιλοστόργος καὶ εἰρηνικῶς μὲ τὰ τέκνα
του, ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς νηπιότητός των, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ με-
γαλύνωσι καὶ δύνανται νὰ προμηθεύωνται μόνον τὴν τροφὴν
των καὶ ν' ἀντιπολεμῶσι μὲ ἄλλα ζῶα. Ὁ πληθυσμὸς ἐκά-
στης οἰκογενείας συνίσταται ἀπὸ 4, 6 ἢ 8 ἄτομα ἢ γον ἀ-
πὸ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ 2, 4 ἢ 6 τέκνα. Τὸν και-
ρὸν τῆς συνουσίας των, διαιροῦνται εἰς ζευγάρια, καθὲν τῶν
ὁποίων σχηματίζει πέραντα οἰκογενεῖαν ὁμοιοπληθῆ· τὸ δὲ
στερούμενον ἐταιρίου ἄτομον παραιτεῖ τὴν ἀγέλην καὶ ὑπά-
γει νὰ ζητήσῃ ἄλλου τὴν τύχην του.

Ἡ *Αἰλώπηξ* εἶναι ὀλιγότερον κοινωνικὴ. Ὁ μὲν πατὴρ
παραιτεῖ ἐνωρὶς τὰ τέκνα του, ἢ δὲ μήτηρ, εὐθὺς ἀπὸ τῶν
διατάξῃ τὸν τρόπον τοῦ κυνηγίου. Τότε συζευγνύονται διὰ
νὰ συμβηθῶνται, ἀν καὶ ἀγνοοῦν ἀκόμη τὸν ἔρωτα. Ἡ εὐ-
νοικὴ ἐντύπωσις, ἣτις γίνεται εἰς ἕκαστον φύλον, εἶναι τὸ
μόνον τῆς ἀποφάσεως ὀρημητήριον. Ἡ σχεδὸν μοναστικὴ αὐ-
τη ζωὴ των προξενεῖ εἰς αὐτὰς χαρακτῆρα πλέον ἄγριον πα-
ρὰ τὸν τοῦ λύκου, τὸν ὁποῖον καὶ ὑπερτεροῦν κατὰ τὸ πνεῦμα.

Ὁ *Σκύλος ἀγαπᾷ* φυσικὰ νὰ ζῆ ἀγέληδόν. Εἰς τὴν ἀγρί-
αν των κατάστασιν αἱ φυσικαὶ οἰκογενεαὶ διαμένουν συνη-
νωμέναι μέχρι τρίτης ἢ τετάρτης καὶ ἐνίοτε πέμπτης γενε-
ᾶς, καὶ οὕτω σχηματίζουσι φατρίαις, ὡς οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς
ἀρχὰς τοῦ κοινωνικοῦ διοργανισμοῦ. Ἀποχωρίζονται δὲ δι'

ἀνπαισθήτων μετοικήσεων, αἰτίνες σχηματίζουν νέας φυλάξεις. Αἱ συνουσίαι αὐταὶ συνίστανται ἀπὸ 30 ἕως 200 ἀτόμων. Εὐρίσκονται δὲ εἰσέτι πολλαὶ τοιαῦται εἰς Σιβηρίαν καὶ τινὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς.

Οἱ ὄνοι, οἱ ἵπποι καὶ ὄραγοι ζῶσιν ὡσαύτως ἀγεκιδόν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀνω-Ταρταρίας. Εἰς ἓν ἀπὸ τῶν ἀγέλαϊα καὶ ἀγρία ταῦτα ζῶα χρεωσθεὶ τὴν εὐκλείαν τῆς περιβόητος Μεζέππας, διότι καταδικασθεὶς ἐδέθη ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνὸς ἐκ τῶν ἀγρίων τούτων ἵππων διὰ τὴν κατακομιήσασθαι· ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν του, τὸ ζῶον τὸν μετεκόμισεν εἰς τὴν Οὐκρασίαν, χώραν τῶν Κοζάκων, οἵτινες ὄχι μόνον τὸν ἐλύτρωσαν καὶ ὑπεδέχθησαν φιλοφρόνως, ἀλλὰ καὶ ἀποχρησθὼν τὸν κατέστησαν διὰ τὴν γενναιοφυχίαν του.

Λαλιά.

Ὅτι καθὲν κοινωνικὸν ζῶον ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἐκφράζεται καὶ νὰ φανερόνῃ εἰς τὰ ὁμοιοειδῆ του τὰς ιδέας καὶ ἐννοίας του ἤτοι τὸν ἐνδιάθετον λόγον διὰ τοῦ προφορικοῦ, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς ἀκολουθοῦσας παρατηρήσεις. α'. Διὰ τὴν ὁμιλίαν τινος δὲν ἔχει χρεῖαν ἐντελοῦς ἀλφαβήτου· εἶναι δὲ πασιγνώστον ὅτι οἱ Ἕλληνοὶ στεροῦνται ὀλοτελῶς, καὶ ὁμοίως ἐκφράζονται καὶ συνεννοοῦνται, καὶ ὅτι ἄλλα ἔθνη ἔχουν πλεονεξίας καὶ ἄλλα ὀλιγωτέρας φωνὰς ἢ ἐναρθρώσεις. β'. Ὀλίγον διαφέρει εἴτε ἐκ τοῦ πνεύμονος ἐξάγονται αἱ φωναί, ὡς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἴτε ἀπὸ ἀρτηρίας, καθὼς εἰς τὰ ζῶα· διότι σχηματίζουν βέβαια λαλίαν τὰ εἰς τινὰ ὀργανικὸν θύρωρον συνιστάμενα σημεῖα. γ'. Ἐπειδὴ δὲν καταλαμβάνονται οἱ τοῦς ἤχους καὶ τὰς φωνὰς ταύτας, ἢ δὲν διακρίνομεν τὴν διαφορὰν των, δὲν πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἢ ὅτι δὲν ἔχουν οὐδεμίαν διαφορὰν. δ'. Τελευταίον, ἀπεδείχθη, ὅτι ταῦτα τὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης τῶν ζῶων τελειοποιῦνται ἄλλοτε ἀπὸ ταῦτα τὰ ἴδια, καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῆς φροντίδας τοῦ ἀνθρώπου· καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι ἢ εἰς τινὰς φωνὰς καὶ ιδέας γεννημένη τελειοποίησις ἤθελεν ἀντενεργεῖν εἰς τὴν φυσικὴν γλώσσαν των.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ τόσον εὐτυχῶς προκισμμένος ἀπὸ φωνητικὴν δύναμιν ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἐκ φύσεως γλώσσαν. Αἱ

ἄνευ ἰσῶς ἐπέρασαν εἰς τόπους τινὰς ἑωσοῦ ἀποκτήσωσιν οἱ ἄποικοι των ἀτελές τι ἀλφαβήτων.

Ἰνομίξει τις ἀκούων ἀπροσέκτως καὶ ἐκ διαλειμμάτων τὴν κωκυγὴν τῶν πτηνῶν, ὅτι προφέρουν πάντοτε τὰς ἰδίας φωνὰς· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτως· ὁ κωκυγὸς τῶν κωρακῶν π.χ. περιέχει εἰκοσιπέντε διαφόρους λέξεις· εἶναι δὲ αἱ ἐξῆς, κατὰ τὸν Δουπόντιον [Dupont].

Κρά, κρέ, κρό, κρόν, κρονόν,
Γκράς, γκρές, γκρός, γκρόνς, γκρονόνς,
Κραῖ, κρεῖ, κροῖ, κρονα, γκρονόνς,
Κραό, κροό, κροῖ, κρονέ, γκρονόνς,
Κραόν, κροό, κροό, κρονό, γκρονόνς.

Καθὼς λοιπὸν ἡμεῖς, λέγει ὁ ῥηθεὶς συγγραφεὺς, δυνάμεθα συνάπτοντες τοὺς ἀραβικοὺς χαρακτήρας, οἵτινες εἶναι ὅλοι δέκα, καὶ σχηματίζουν δέκα σημεῖα, δέκα φωνὰς, νὰ παραστήσωμεν ἀπείρους ἀριθμοὺς καὶ ἐπομένως λέξεις πλεονεξίας παρ' ὅσας ἔχει ὀποιαδήποτε γλώσσα, οὕτως ἐμποροῦν καὶ οἱ κόρακες νὰ διακρίνωσιν τὰς ιδέας των μεταξὺ των, καὶ διὰ τῶν 25 λέξεων των νὰ ἐκφράζωσιν ἐδῶ, ἐκεῖ, ἀριστερά, δεξιὰ, ἐμπρός, στήθι, ἑσάκου, πρόσθε, ἀνὴρ ἐνόπλιος, ψυχός, καύμα, ἀς ὑπάγωμεν, σὲ ἀγαπῶ, ὁμοίως, φωνητὴ, καὶ μίαν δεκάδα διαφόρων ἄλλων διανοημάτων ἐφαρμοζομένων εἰς τὰς περιστάσεις καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας των.

Ὁ σκύλος μεταχειρίζεται μόνον φωνήεντα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰ δύο σύμφωνα γ καὶ ζ, ἀλλ' ἔτιαν ἦναι παρωργισμένος.

Ἡ γαλῆ-γάτος-μεταχειρίζεται εἰς τὴν καθημερινὴν λαλίαν τῆς τὰ ἴδια φωνήεντα, καὶ περιπλέον τὰ σύμφωνα μ, ν, γ, ρ, β, φ. Καὶ αὐταὶ δ' αἱ ἀρχαὶ προφέρουν τὰς λέξεις τὰκ, καὶ τὸκ, καὶ τοῦτο ὑποθέτει ἐξ ἀνάγκης δύο σύμφωνα καὶ δύο φωνήεντα.

Ἡ προσέτι, τὰ περισσότερα πτηνὰ ἔχουν, ὡς ὁ ἄνθρωπος, τὸν ἐνεργητικὸν τονισμόν τῆς γλώσσης, ἤγουν τὸ κελάδημα, προερχόμενον ὡσεπιτοπλεῖστον ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν ἔρωτα. Ὁ σπετεινὸς ὁμιλεῖ τὴν γλώσσαν τῶν ὀρνίθων του, ἀλλὰ ψάλλει καὶ τὴν ἀνδραγαθίαν καὶ τὴν δόξαν του. Ἡ ἀκανθὴς, ὁ κίρκος, ἢ ὁποιαὶς ψάλλουν τοὺς ἔρωτάς των. Ὁ σπίνος

τὸν ἔρωτα καὶ τὴν περιφιλαυτίαν του. Τὸ κανάρι, τὸν ἔρωτα καὶ τὸ ἀληθινὸν προτέρημα του. Ὡσαύτως δὲ ὁ κοροδαλὸς, ἡ χελιδὼν, καὶ ἡ μουσικωτάτη καὶ ἀρμονικὴ ἀηδή, τῆς ὁποίας τὸ κελάδημα εὐφραίνει πᾶσαν ἀκοήν.

Τελευταίον, ὑπάρχουν καὶ πτηνὰ, τὰ ὁποῖα κελადοῦν γὰρ νὰ ἐφαρμοζῶσι νόημα εἰς τὰς λέξεις, διὰ νὰ ἐπαγαγῶσι βάνωσι ἐναρμονίους ἤχους, ὡς ὁ ψιττακὸς, ὅστις ἐπαναλέγων τὰς φράσεις μας καταντᾷ νὰ ὑποκρύπτῃ νόημά τι εἰς αὐτὰς. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ πτηνὸν ὁ ἀμερικανὸς χλευαστὴς, ὅστις κακομεταχειρίζεται τὴν εὐκολίαν τοῦ ὀργάνου του διὰ νὰ σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν τ' ἄλλα πτηνὰ, τῶν ὁποίων μιμείται τὴν κραυγὴν καὶ τὸ κελάδημα, καὶ τὰ ὁποῖα ἔπειτα σφυρίζει καὶ περιπαίζει μετὰ τῶν ὁμοειδῶν του, εἰς τὴν φυσικὴν του γλώσσαν.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΔΗΜΩΔΗΣ.

Ὁ ΒΡΑΧΜΑΝ ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ. [Συνέχεια.]

Ἐνδυναμωμένος ἀφ' ὅλας τὰς ἐλπίδας ταύτας ὁ Ναραμωῆς, καὶ ἔμπλεος ἀπὸ τοῦ θάρρους ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ μεγάλοι σκοποὶ ἐμπνέουν, ἀφῆκε τέλος πάντων τὴν γλυκεῖαν μονοξίαν, ὅπου εἶχε ζήσει τοσοῦτους χρόνους. Καὶ πρῶτον μὲν κατέβη εἰς τὴν Καλκούτταν διὰ τοῦ Γάγγου, διότι ἤκουσεν ἔτι ἡ μεγαλόπολις αὕτη, συγμινομένη ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς μὲ κυψέλην κατοικουμένην ἀπὸ ἐργατικὰς μελίσσας, περιεῖχε κατοίκους συναθροισμένους ἀπὸ τὰ τέσσαρα πέρατα τῆς γῆς, καὶ ἀνανεομένους ἀκαταπαύστως, καθὼς αἱ ὦραι παρὰ τὸν ῥοῦν εἰς τὰς ἄρας.

Καὶ ὄντως, ἐκεῖ εἶδε χιλιάδας Εὐρωπαίων, οἵτινες, λησμονοῦντες τὸν κάυσονα τοῦ κλίματος, περιεφέροντο ὑπὸ τὸν φλογερὸν οὐρανὸν ἐκεῖνον, ὡς θέλοντες νὰ ταχύνωσι τὴν διόδον τοῦ καιροῦ καὶ νὰ μεταβάλωσι διὰ τῆς ἐνεργητικότητος των τοῦ χρόνου τὴν βραδύτητα· εἶπε δὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ζῶσι πολὺ, διότι ἐργάζονται ἀκαταπαύστως· ἡ ἐργασία εἶναι νέα ζωὴ, πολυπλασιάζουσα τὴν ζωὴν δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, καὶ κατα

πράττουσα τὴν ψυχὴν διὰ τῆς ποικιλότητος τῶν ἐντυπώσεων, τὰς ὁποίας τὴν προσφέρει. Ἐπισκεπτόμενος τὴν πόλιν αὐτήν καὶ τὴν ἐκτεταμένην ἀγορὰν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἄγγλοι ἀνήγειραν 60 λεύγας μακρὰν τοῦ στομίου τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ ὅτι τὸ ἐμποριον εἶναι δεσμὸς τῆς Προνοίας, συνδέων ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ πρόσκλησις εἰς τὸ μέγα συμπόσιον, τὸ ὁποῖον ὁ Βραχμὰν δίδει εἰς ὅλα τὰ τέκνα του ὑπὸ τὴν στοᾶν τοῦ οὐρανοῦ, ἀνανεομένη ἀκαταπαύστως.

Ἐπίσκοπονταί, εἶπε, πολλοὶ συνεσταλμένοι πτωχοὶ, οἵτινες δὲν τολμῶσι νὰ μεθέξωσι τοῦ συμπόσιου· μὲ τὸν καιρὸν ὅμως θέλουν καὶ αὐτοὶ ὑπηρετηθῆν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ γένειν ἐντὸς ὀλίγου μέτοχοι τῆς ἐορτῆς.

Πολὺ ἀξιοθαύμαστον τὸν ἐφάνη ὅτι συμμορλεῖ καὶ ἐκαταλαμβάνετο ἀπὸ ἀνθρώπους, οἵτινες ποτὲ δὲν ἤθελαν γνωρισθῆν οὔτε ποτὲ ἀγαπηθῆ. Καὶ ὄντως, εἰς τὴν ἐμπορικὴν λέσχην τῆς Καλκούττης, ἶδεν Ἄγγλον τινα, ὅστις θλίψας τὴν χεῖρα Σίνου πεπαιδευμένου, τὸν ἀπεχαιρέτισε, καὶ ἔπειτα στραφείς πρὸς Ἀραβὰ τινα πλούσιον ἐμπορον, νεωστὶ ἐλθόντα ἐκ τῆς πόλεως Ὀρμούζης, ἤρχισε νὰ τὸν ὀμιλῇ μὲ φιλικὸν τρόπον. Ἴδε μ' ἐκπληξιν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ οἶκημα συναθροισμένους, ἀνθρώπους φέροντας τὸν Εὐρωπαϊκὸν πῖλον, τὸ Ὀθωμανικὸν σαρίκιον, τὸ Ταρταρικὸν καλπάκιον καὶ τὸ σιαδίον τῶν Ἰνδῶν. Συνωμίον ἡσύχως ἀναμεταξύ των, μεταχειριζόμενοι σχεδὸν ὅλοι μίαν μόνην γλώσσαν (τὴν Ἀγγλικὴν). Ὁ Ναραμωῆς, ἐνθουσιούμενος τοῦ πολέμου, οἵτινες συνέβησαν μεταξύ ὄλων τούτων τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ὁποίους τὸ ἐμποριον πρῶτον ἐπανήγειρε, κ' ἐπομένως τὸ ἴδιον πάλιν κατέπασσε, δὲν ἐκρατήθη ἀπὸ τοῦ νὰ συγκρίνῃ τὸ πλῆθος τούτου μὲ τὸ ρεῦμα τοῦ Γάγγου, ὅπου χύνονται τίσεις ἄλλοι ῥύακες ὑποτελεῖς. Ὅτε ῥύαξ τις ἔβη νὰ χύσῃ τὰ ὕδατά του εἰς τὰ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, τὰ κύματα ἀντικρούονται καὶ συνθλώνται, ἔπειτα συνένονται καὶ ῥέουν γαλήνια ἕως εἰς τὸν ἀγανῆ Ὠκεανόν. Κάνεν κύμα δὲν λέγει εἰς πᾶ ἄλλο: Πόθεν ἐρχεσαι;

Τοῦ, ἐκ τενὸ Ναραμωῆς, καλὴ εὐκαιρία νὰ ἐρωτήσῃ τις ὅλους

τούτους τοὺς ἀνθρώπους, τί φρονοῦν περὶ τῆς κοινῆς σοφίας, καὶ ἂν εἰς τὰς παροιμίας τῶν ἐμπεριλαμβάνοντο γνωμικὰ συμφωνοῦντα μὲ τὴν ιδεάν του. Κατ' ἀρχὰς οὖτως ἐξεπλήχθη ἀπὸ τὴν πληθὺν τῶν διαφόρων ἀποφθεγμάτων, τὰ ὅποια τὸν ἐπρόβαλλον, καὶ σχεδὸν ἐκλονίζετο εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ὅποταν Ἕλληνας τις, ὅστις εἶχε φθάσει εἰς τὴν Ἰνδίαν διὰ τοῦ κερθανίου τοῦ διερχομένου τὴν Περσίαν καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Κανδαγάρ, τὸν εἶπεν·

Ἀκούζου τὴν γνώμην τῶν ἄλλων· μὴ παραιτῆς ὅμως τὴν ἰδικίαν σου εὐθύην, ἀλλὰ πρῶτον ἀκολουθῶς τὴν ὅποιαν θέλεις ἐγχαρίνειν ὑφελικωτέρην.

Ἐφελήθη ἐκ τῆς συμβουλῆς, καὶ ἐπομηνίως ἐγραψεν εἰς τὸ βιβλίον του τὰ ἀποφθέγματα ταῦτα, τὰ ὅποια ἐκλεξε μετὰ τῶν ὅσα τὸν ὑπεγορεύθησαν· διότι ἂν καὶ κανεὶς ἀποφθεγματικῶς συμφωνεῖ κατὰ τὰς ἀληθείς ἀρχὰς τῆς σοφίας, ὁ κόσμος ὅλος συνησθάνετο τὴν ἀνάγκην τῆς ἐρεύνης τῆς·

Ὁ Ὀμηρικὸς τις τὸν εἶπεν·

Συνάραξαι ὡς τόσους βαρυτίμους μαργαρίτας τοὺς λόγους τῶν ὅσων εἶπαι ὁμοειδῶς ἐπιστήμης καὶ ἀρετῆς.

Ὁ αὐτὸς εἶχε προσθέσει·

Ἡ ἀμάθεια εἶναι πάντοτε ἡ νηπιότης· παρακολουθεῖται δὲ ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν, ἥτις ὄντοκει πᾶν ἐλάττωμα. Ὁ πεπαιδευμένος ἄνθρωπος ἐνδέχεται μὴ καὶ νὰ μὴ εὐτυχῇ, ἀλλ' αὐτὸς εἶχε τι περισσώτερον παρὰ τὸν ἀμαθῆ· τὸ ὅτι ἠπλαθῆ γνωρίζει τί πρέπει νὰ κέρη διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν.

Ἀπὸ Ἀραβῶν τινα ἔλαβε τὸ ἀκόλουθον γνωμικόν·

Μία μόν' ἡμέρα τοῦ φρονίμου εἶναι καλιτέρα παρὰ ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ μωροῦ.

Δανός τις, ὅστις ἤλθε νὰ ἐμπορεύεται εἰς τὴν Τραγκουεῖαν Ἐάραν, τὸν εἶπε·

Μία καλὴ κεφαλὴ ἀξίζει πλείοτερον ἀπὸ ἑκατὸν χεῖρας.

Ἐνῶ Πέρσης τις ἐκράζεν·

Ἀληθὴς σοφός εἶναι ὁ μανθάνων ἀπὸ ὅλων τῶν κόσμων.

Μεταξὺ ὅμως τοῦ πληθοῦς τούτου τῶν ἀποφθεγμάτων, ἐμψυγθεὶς ἀπὸ τὰς γνώμας τοσούτων λαῶν, ὁ Ναραμωνῆς ἐπρόκρινε τὸ ῥητὸν, τὸ ὅποιον Ἄγγελος τις τὸν εἶχε γράψαι εἰς τὸ βεγγαλικὸν ἐπάνω εἰς φύλλον φοινικίας.

Ὁ σπουδαῖος εἶναι πάντοτε ἀρκετὰ εὐτυχής.

Παρρητήρησεν ὁ Ναραμωνῆς κάλλιστα, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι

ποὶ ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως καὶ ἀπὸ ἄρκτον πρὸς μεσημέριαν ἦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον συμφωνοὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ φύγωσι τὴν ἀμάθειαν καὶ νὰ ἐρευνησῶσι πρὸ πάντων τὴν σοφίαν καὶ ἀλήθειαν· ἐγραψεν εὐλαδῶς ὅλους τοὺς λόγους τούτους, διετήρησε δὲ εἰς τὴν καρδίαν του, διὰ τὸν ἑαυτὸν του, τὸ γνωμικὸν τοῦτο, τὸ ὅποιον πτωχὸς τις Πέρσης τὸν ἐσφύριξεν εἰς τὸ ὅτιον ἀπομακρυνόμενος.

Καθὼς τὰς εὐεργεσίας τῆς Προνοίας, καὶ ἰδοὺ ἡ σοφία· κάμνε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὰς χαίρωνται, καὶ ἰδοὺ ἡ ἀρετή.

Πλέον πᾶς ἄλλοτε πεπεισμένος ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εὐδοκίαι κοινόν τι ταμεῖον σοφίας, ἥτις δὲν διαφέρει παρὰ τὴν διάλεκτον, καθὼς οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸ χρῶμα τῆς ἀλλοτρίαν ἢ κατὰ τὸ σχῆμα τῶν ἐνδυμασιῶν, ἀπεφάσισε ὁ Ναραμωνῆς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν εἰς τὸν κόσμον περιηγησίαν του, διὰ ν' ἀνερευνηθῇ ὅλα του τ' ἀγαθὰ, καθὼς πολλοὶ ἐξετάζουσι ἀδιακόπως τὰ κακά του. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1825 ἐπέβη εἰς πλοῖον τὴν ἑταιρίαν τῶν Ἰνδιῶν, ἀναχωροῦν διὰ τὴν Μακάον, πόλιν ὅπου καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι ἔργον γραφεῖον, διευθύνθη εἰς Κανιῶνα, σκοπεύων πάντοτε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ κράτους.

Ἐρευνησάντα δὲ τὴν ἠθικοπολιτικὴν κατάστασιν τοῦ λαοῦ τούτου τέσσαρα τινὰ τὸν ἐξέπληξαν· ἡ βιομηχανία του, τὸ πρὸς τὸν πατέρα σέβας τοῦ υἱοῦ, αἱ προσπάθειαι τῆς διοικησεως εἰς τὴν διατήρησιν τῶν ἠθικῶν δεσμῶν, καὶ ἡ πρὸς τὴν γεωργίαν ἀποδιδόμενη τιμὴ. Καὶ πρῶτον μὲν ἐθαύμασε τούτου τὴν ἀκάματον ἐπιμονὴν καὶ σταθερότητα τοῦ νὰ καταστήσῃ ἐπικερδῆ, ὡς καὶ τὰ πλέον οὐτιδανὰ προϊόντα τῆς φύσεως· ἐνῶ δὲ ἴστατο ἀντικρὺ ἐργαστηρίου, ὅπου ἐπαιλοῦντο τὰ ἐκ τοῦ ἰνδικοῦ καλάμου (bambou) κατασκευαζόμενα ἄπειρα ἀντικείμενα, ἱερεὺς τις τοῦ Φῶ, ὅστις ἐκείθεν διαβάς ἶδε τὸ θάμβος του, τὸν εἶπεν ἀγγλιστὶ τὴν παροιμίαν ταύτην·

Διὰ τῆς τριβῆς ἡ σιδερά δοκὸς μεταβάλλεται εἰς βελόνην.

Καὶ ἐμετρίασεν ὁ θαυμασμὸς του, ἅμα ἶδεν ὅτι τὰ θαυμάσια ταῦτα πράγματα κατασκευάζοντο ἀπὸ λαῶν, ὅστις ἐπραττε κατὰ τὸ γνωμικὸν του τοῦτο, τὸ ὅτιον δύναται νὰ ὀνομασθῇ ῥητὸν τῆς ἐπιμονῆς.

Ἐξετάζοντα δὲ τὴν ἠθικὴν μὲν μορφωσιν ἐν πράγματι τὸν ἐξ-
 ἐπλήξε πλείωτερον ὁ υἱὸς ἔρωσ ἐμφωλευμένους εἰς τὰς ψυχὰς
 ὄλου τοῦ λαοῦ τούτου τιμῶσι δὲ τὴν πατέρα αἱ πράξεις τοῦ
 υἱοῦ. Ἡ εὐγένεια αὕτη ἢ προσφερομένη εἰς τοὺς προπάτορας
 ἀπὸ τοὺς ὑστάτους ἀπογόνους των, αὕτη ἢ εἰς τὴν μνήμην
 τῶν ἀποθανόντων διὰ τῆς ἀρετῆς τῶν ζώντων ἐγκεκαρρυ-
 μένη μεγαλειότης τὸν ἐφάνη θελκτικωτάτη καὶ ἄζοχος ἐν-
 αὐτῷ. Αὕτη τὸν ἐξήγησε τὸ ἀπάφθεγμα τοῦτο, τὸ ὅποιον
 συνεχῶς εἶχε βάλειν εἰς πράξιν·

Ἐτύχων, ἐνθυμῶ τοὺς συγγενεῖς σου.

Καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο γνωμικόν, τὸ ὅποιον εὖρεν ἑρσιώτερον, δι-
 ὅτι συνενόει τὴν ἐντολὴν μὲ τὴν θελκτικωτέραν ιδέαν.

Εἰκὼν πατὴρ δὲν εἶναι παρ' ἀπλῆ τις ζωγραφία διὰ τοὺς ξένους
 διὰ τὸν υἱὸν εἶναι βελίον διδάσκων αὐτὸν διὰ τὰ χρέη του.

Μανδαρινός τις, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε στενὴν φιλίαν, τὸν
 εἶπεν, ὅτε ὁ Ναραμωνῆς τὸν ἠρώτησε περὶ τῶν κεφαλαίων τῶν
 ἀρχῶν τῆς ἠθικῆς εἰς τὴν Κίναν.

« Δὲν ἀμελεῖται κανεὶς τρόπος ἐνθαρρύνων τὰς καλὰς
 » πράξεις καὶ ἐμποδίζων τὰς κακάς· ἐκ συμφώνου δὲ ἐμπνε-
 » εται ἡ ἐλπίς τοῦ ἐπαίνου καὶ ὁ φόβος τῆς κατακρίσεως·
 » ἔχομεν κατάστιχόν τι δημόσιον καλούμενον *Bibliothèque*
 » *as*, εἰς τὸ ὅποιον καταγράφεται πᾶν μέγα παράδειγμα ἀξι-
 » οτίμου διαγωγῆς· καὶ εἰς τοὺς τίτλους ἐνὸς ἀνθρώπου προσ-
 » τίθεται τὸ, ποσάκις ἐσημειώθη τὸ ὄνομά του εἰς τὸ κατὰ
 » βαθμοῦ του, καὶ δὲν φθάνει μόνον νὰ φέρῃ τὸν ἐκπεσόντα
 » τίτλον του, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ προστεθῇ εἰς τ' ὄνομά του
 » ἡ πράξις, διὰ τὴν ὁποίαν κατεβιβάσθη 1].»

Ἄν τὸ ἔθος τοῦτο ἐφάνη ὀρθότατον εἰς τὸν Ναραμωνῆν,
 ἀπὸ πόσον ζωηρὸν ἐνθουσιασμόν δὲν ἐκυριεύθη, ὅτε ἴδε τὴν
 ἀκόλουθον τελετὴν, περὶ τῆς ὁποίας οὐδεμίαν ιδέαν εἶχε εἰς
 τὰ μέρη του; [ἀκολουθεῖ.]

1) Ἴδε Voyage de lord Macartney en Chine.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Τὸ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΙΟΝ.

Πρὶν εἰσαχθῆ εἰς τὴν Εὐρώπην ὁ χριστιανισμὸς, εἰς ὄλους
 τοὺς πολιτισμένους τόπους ἦσαν αἰχμαλωτοί, δηλαδὴ ἄνθρω-
 ποι πωλούμενοι καὶ ἀγοραζόμενοι ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους, καὶ
 καταδικασμένοι ἐπὶ κεφαλικῇ ποινῇ νὰ ὑπηρετῶσι μέχρι τε-
 λευταίας πνοῆς των τὸν ὅστις κατεστάθη κύριός των διὰ τῶν
 ἀγγυρίων. Οἱ παλαιοὶ ἠγματούτερον ἔσους ἐχθροὺς ἐκυριεύ-
 ον μετὰ τὴν νίκην· καὶ ἐπειδὴ τὰ τέκνα τῶν αἰχμαλώτων
 πρῶτων ἐλάμβανον πάλιν τὴν αὐτὴν τύχην τῶν γονέων των,
 ἄριστα ὁ ἀριθμὸς των ἐπληθύνθη ἐπ' ἄπειρον. Ἀλλ' ἡ εὐ-
 γένεια, ἥτις εἶναι ὁ πρῶτος νόμος τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀν-
 αρέσασα τὸ σκληρὸν τοῦτο δικαίωμα τοῦ ἰσχυροτέρου, ὀλί-
 γον κατ' ὀλίγον ἀπέδιώξε τὴν αἰχμαλωσίαν ἀφ' ὅσα ἔθνη
 κατεστάθησαν χριστιανικά.

Πράγμα ἀπίστευτον! ἐν ὀνόματι τῆς ἰδίας ταύτης θρη-
 σκείας ἀποκατεστάθη πάλιν ἡ πρότερον καταργηθεῖσα αἰχ-
 μαλωσία. Οἱ Πορτογάλλοι, οἵτινες πρῶτοι καθυπέβαλον τοὺς
 μαύρους εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, ἔλεγον, ὅτι ἄλλο δὲν ἐσκόπευον
 παρὰ νὰ τοὺς μεταφέρωσι εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν,
 ἐνῶ δὲν ἐστοχάζοντο παρὰ νὰ πλουτήσωσι μὲ τὸ φρικῶδες
 τοῦτο ἐμπόριον.

Ἡ παρὰ Χριστοφόρου τοῦ Κολόμβου ἀνεκάλυψις τοῦ Νέου
 Κόσμου καὶ ὄλων τῶν νήσων, ὅσαι ἐπομένως ἀνεκαλύφθησαν
 ἢ ἐκυριεύθησαν ἀπὸ διαφόρους περιηγητὰς, τάχιστα ἔδωκεν
 εἰς τὸ πνεύμα τοῦτο ἀπίστευτον ἐπέκτασιν, καὶ ἅμα ἐκ-
 φατηρῆθη ὅτι οἱ λευκοὶ ἦσαν ἀνάξιοι νὰ ἐκτελῶσι ἐργασίας
 ὑπὸ τὸν ἥλιον τῶν τροπικῶν, ὅλαι αἱ γαῖαι τῆς Ἀμερικῆς,
 ὅσαι ἐκατοκοῦνται ἀπὸ Εὐρωπαϊοὺς, ἤρχισαν ἔκτοτε νὰ καλ-
 λιεργῶνται ἀπὸ μαύρους αἰχμαλώτους, τοὺς ὁποίους οἱ Εὐ-
 ρωπαῖοι ἐμποροὶ ἠγόραζον καὶ μετέφερον ἀπὸ διάφορα παρά-
 λια τῆς Ἀφρικῆς.

Τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἐπροξένησε μέγιστον ὄλεθρον καὶ βλαβ-
 ἄριστάν εἰς ὅλα ταῦτα τὰ παράλια, καὶ οἱ λαοὶ οὗτοι, οἵ-
 τινες ἦσαν ἀναντιρρήτως προχωρημένοι εἰς τὸν πολιτισμὸν
 πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς αὐτόχθονας τῆς Ἀμερικῆς, ἴσως

δὲ καὶ ἀπὸ τινῶν ἀρκτῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης, ἀπότου ἤρχισαν νὰ καταδιώκωνται, ἐξανερημνίσθησαν εἰς τὴν ὅλα θριωτέραν βαρβαρότητα, ὥστε εἰς τὸ ἐνδότερον μόνον τῆς Ἀφρικῆς, ὅπου οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εἰσχωρήσωσιν, οἱ περιηγηταὶ ἀπήντησαν γαίας ἀρίστως καλλιεργημένας, πόλεις καλῶς ἠκοδομημένας καὶ ἐμπορικὰς, καὶ εἰς ἕνα λόγον, ὁ πολιτισμὸς ἐδείξεν ἐπαισθητὰς προόδους εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἀφρικῆς, ἐνῶ τὰ παράλια τῆς ὅλης διαύλου ἐβαρβαρώθησαν διὰ τὰς προειρημένους αἰτίας.

Εὐθὺς ἀφοῦ ὁ ἄθλιος μάυρος ὠδηγηθῆ εἰς τὸ πλοῖον, ἡ διακρίσις τοῦ βαθμοῦ του, ὅποισδήποτε καὶ ἂν ἦναι, ἐξελέγεται, καὶ ὁ ἀγρονόμος ὅστις τὸν ἀγοράζει δὲν θέλει νὰ ἐξέρῃ ὑποία ἦτον ἢ προτέρα τύχη του 1)· ἀλλ' ὅσον καὶ ἐξέρῃ δὲν εἰσακούεται ποσῶς.

Αὐτότης τις μάρτυς λέγει: «Ὅταν οἱ μάυροι βαλθῶσιν εἰς καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν, παραδείγματος χάριν εἰς τὸ νὰ σκάψωσι φυτεῖαν τινὰ ζαχαροκαλάμων, νὰ εὐθύνωσι δηλαδὴ παραλλήλους αὐλάκας, κρατοῦντες ὅλοι δίκελλαν εἰς τὴν χεῖρα, διατάσσονται ὡς στρατιῶται κατὰ σειρὰς ἀπὸ ἑκατὸν ἕως ὀγδοήκοντα, ἕκαστη τῶν ὑποίων διοικεῖται ἀπὸ ἕνα διευθυντήν. Ὡς τοιοῦτοι δ' ἐκλέγονται γέροντες μάυροι, ῥωμαλέοι ὄμως καὶ σκληροκαρδιοὶ· διότι καὶ αὐτοὶ εἶχον ὑποφέρει τὰ ἴδια. Κάθεὺς ἐκ τῶν διευθυντῶν τούτων κρατῶν, ἡ ἔχει περασμένην εἰς τὸν λαιμὸν μᾶστι γάτινα, ὡς τῆν τῶν ἡμιόχων, ὁ κρότος τῆς ὑποίας ἀκούεται εἰς μέγα διαστήμα, καὶ ἥτις ὅπου ἐγγίξῃ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ μὴ ἐξάξῃ αἷμα.

Ἐπειδὴ γενικῶς οἱ αὐλάκας πρέπει ν' ἀνοιχθῶσι κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ἡ δὲ γραμμὴ τῶν ἐργατῶν προσδέχεται ταυταχάνως, ἀνάγκη νὰ τελειώνωσι καὶ ὅλοι εἰς τὴν ἰδίαν στιγμήν. Ὁ διευθυντὴς λοιπὸν ἄχι μόνον βιάζει τὴν γραμμὴν του, ἀλλὰ καὶ ἐπιτηρεῖ ἐπιμελῶς καθ' ἑλπίν τὴν ἕκαστον

1) Ἀπίστευτον εἶναι, ἀλλὰ καὶ πιθανόν, ἔτι εἰς ταλαιπωροὺς μάυρους, κατὰ τὰς μαρτυρίας, στοιβαζόνται ὡς ξύλα μέσα εἰς τὰ πλοῖα τῶν μετακομιδῶν, ἔτι καὶ εἰς τὸ πολλοσημῶν τῶν ἀπεθνήσκουσιν τῆς πείνας καὶ κακοπαθείας· τὰ πτώματα δὲ ταῦτα παραλείπονται μεταξὺ τῶν λοιπῶν ζώντων. Τελευτῶν ὅριον εἶναι ἡ πλεονεχία αὐτῶν!!!

τῆς, ὅστε κανεῖς τῶν αἰχμαλώτων ἀνὴρ ἢ γυνή, γέρον ἢ νέος, δυνατὸς ἢ ἀδύνατος, νὰ μὴ μείνῃ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Διὰ τῆς μᾶστιγος λοιπὸν ἐμψυχώνει τοὺς ἀργότερους, καὶ παραινῶ τοὺς ἀσθενεστέρους νὰ προσθέσωσι καὶ ἄλλαν δύναμιν διὰ νὰ προφθάσωσι τοὺς ἐμπροσθίους τῶν. Ὁ σταματῶν, ὁ ζητῶν ν' ἀναπαυθῆ στιγμυδιόν, ὁ θέλων ν' ἀνασάνῃ ὀλίγον, παρευθὺς λαμβάνει τὴν μᾶστιγῶσιν· ὅλοι πρέπει νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ σταματῶσιν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν. Ἄλλος τις περιηγητὴς λέγει, ὅτι ὅστις διαβῆ ἀπὸ τὴν Νῆσον τῆς Γαλλίας (*Isle de France*), ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ ἀκούσῃ τὸν ἐυδαλεγγῆ κρότον τῆς ὀλεθρίας μᾶστιγος.

Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐξαπλόουν ἐνίοτε τὸν δυστυχῆ μάυρον πλοῦτα εἰς κλίμακά τινα, καὶ ἀφοῦ δέσωσι τὰς χεῖρας καὶ πόδας του, ἐκδίδοντες τὰ ὀπίσθιά του, τὸν δίδουν ἕως πεντακισίους ραβδισμοὺς μετὰ τὴν τρομερὰν ταύτην μᾶστιγα, ἥτις ποτὲ δὲν ἀπολείπει ἀπὸ τὰς χεῖρας ὄλων τῶν διευθυντῶν.

Ἀγρονόμος τις, ὅστις, κατὰ τὰς μαρτυρίας τὰς ὑποίως· ἔδιδεν εἰς τοὺς λευκοὺς, ἐφέρετο εὐσπλαγγικιώτατα, κατεδίκασεν εἰς μᾶστιγῶσιν ἕνα τῶν μάυρων τοῦ ὑποπτευθεῖς ὅτι ἔκλεψε κούρκον τινα. Ἀφοῦ παρέστησαν εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ ἔγκλημα τοῦτο δὲν ἦτον ἀποδεδειγμένον, «Δὲν βλέπτει, ἀπεκρίθη ὁ ἀγρονόμος· αὐτὸς εἶναι ἀχρεῖος· εἶναι τρεῖς μῆνες, ἀφοῦ μοῦ ἔκλεψε καὶ μίαν ὄρνιθα, καὶ τότε ἤμην πλέον βέβαιος παρὰ σήμερον.» Μαλλοντοῦτο ὁ ἐπιστάτης ἐσταμκτοῦσεν εἰς κάθε πέντε κτυπήματα, κ' ἐρωταῖσε τὸν μαρτυροῦμενον, ὅστις ἠρνεῖτο πάντοτε τὸ κλέψωσιν τοιοῦτατρόπως ἔφθασεν ἕως εἰς τὰ τριακίσια. Ἐπὶ τέλους, ὁ μάυρος ἀπέκχεν ἀπὸ τοὺς ραβδισμοὺς· οἱ δὲ τύραννοὶ τὸν ἐξελεῖποθύμουν διὰ τοῦ ὄξους, καὶ πάλιν ἐξηκολούθουν, διότι ὁ δυστυχὴς ἠρνεῖτο πάντοτε μετὰ τὴν αὐτὴν σταθερότητα. Τέλος πάντων, ὁ λευκὸς παρητήθη ἀπὸ τὸ θηριώδες ἔργον του, πρὶν ὁ Ἀφρικανὸς συγκαταναύσῃ· καὶ εἶπε ψευδῶς τὸ ναί, διὰ νὰ λυτρωθῇ!

Ἀπὸ ταῦτα καὶ ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ μάυροι διατηροῦν πάντοτε ὡς καὶ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τὸ αἰσθημα τῆς ἀξιοπροσέπειας τῶν.

Μεταξὺ πολλῶν μάυρων, νεωστὶ ἀγορασθέντων ἀπὸ τινῶ

ἀγρονόμον εὐρέθη τις, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἐπάσχε κατά τὴν ὑγίαν του. Ὁ πωλητὴς ἔκαμε σύστασιν τινὰ ἰδιαιτέραν δι' αὐτόν· ἦτο νέος ἀκόμη καὶ ὑπῆρξε βασιλεὺς μέρους τινὸς τῆς γῆσου Μαδαγάσκᾶρ εἰς τὸν πολεμον τὸ στρατεύμα του ἐξωλοθρεύθη, οὗτος δ' ἐπέσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες τὸν ἐπώλησαν διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃσι καὶ ὁπωσαῦν, τὸν ἔδωκαν τὴν φροντίδα τῶν ποιμνίων. Ἐνίοτε ὁμοως ἦτον ἀμέλῃς εἰς τὸ χρέος του καὶ πάντοτε ὑπερήφανος. Μίαν νύκτα ἐλλείψε, καὶ τινες ἔλαβον καιρὸν, καὶ τοῦ ἐκλεψαν 120 χίνας. Ὅτε δὲ ὁ κύριός του τὸν ἐπέπληξε, μάλισ αὐτὸς κατεδέχθη ν' ἀποκριθῆ, καὶ οὔτε ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην· θυμωθεὶς εἰς τὸ φέρεμά του τοῦτο ὁ ἀγρονόμος κατέδικασε τὸν ἔνοχον εἰς εἰκοσιπέντε ραβδισμούς, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, ὅτε ἡ προσταγή του ἐβλήθη εἰς πρᾶξιν, σκοπεύων νὰ τὴν ἐλαττώσῃ, ὅπότεν ἠθελεν ἀκούσει τὰς κραυγὰς του. Ὁ μαύρος δὲν ἐφώνησε ποσῶς, ἀλλ' εἰς τὸν ἐκ τὸν ραβδισμόν, ἐστράφη πρὸς τὸν ἀγρονόμον καὶ τὸν εἶπε: *Λευκὲ, συγγνώμην ὁδὸς εἰς τὸν Σίμωνα [ταυτοτρόπως ὠνομάζετο] καὶ μάθε ὅτι ποτὲ δὲν τὴν ἐξήτησεν ἀπὸ ἄλλοι τινά.* Ὁ ἀγρονόμος, θελχθεὶς ἀπὸ τὴν μεγαλοφροσύνην του, ἐπρόσταξε νὰ τὸν λύσῃσι παράυτα, καὶ τὸν ἐστειλὲ πάλιν εἰς τοὺς ἀγροὺς.

Ἡ πολιτισμένη Εὐρώπη, λέγει τις περιηγητὴς, δύναται νὰ διαρρήξῃ τὴν αἰχμαλωσίαν, ἀλλ' ὁ ἄγριος Ἀφρικανὸς πολὺν καιρὸν θέλει διατηρήσειν τὸ ἔθος τοῦ νὰ πωλῇ τοὺς ὁμοίους του. Τόσον γλυκὺ εἶναι τὸ νὰ ζῆ τις χωρὶς νὰ ἐργάζηται διόλου, ἐπιφορτίζων ἄλλον τὴν φροντίδα τῆς ὑπάρξεώς του, ὥστε καθεὶς μαύρος προσπαθεῖ μὲ ὄλας του τὰς δυνάμεις νὰ ἀποκτήσῃ δούλους. Ὅλη δὲ ἡ φλοδοξία του συνίσταται τὸ νὰ ἔχῃ δώδεκα ἢ δεκαπέντε μαύρους ἐνασχολουμένους εἰς μόνην τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Οἱ ἄθλιοι οὗτοι εἶναι κακοενδεδυμένοι καὶ δουλεύουσιν παρὰ πολὺ, πλὴν δὲν παιδεύονται ποσῶς, οὔτε στεροῦνται τῶν ἀναγκαίων. Ἀπὸ τὰς ἀγέλας ταύτας τῶν αἰχμαλώτων ἐγεννήθησαν καὶ γενναῖοι, καὶ νομοθέται, καὶ ὑπουργοί. Τινὲς αὐτῶν γράφουσιν εἰς ξένην διάλεκτον, μὲ τὴσιν εὐγλωττίαν, χάριν καὶ ἐντέλειαν, ὥστε ποτὲ δὲν ἔχουν τὰ προτερήματα ταῦτα οἱ ἀφρικανικοὶ ὅμοιοι. Ὅτι δὲν ἐνέκει εἰς τοὺς μαύρους τὸ ὄνομα ἀφροντῶν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Περὶ ἀριθμοῦ τῶν γραμμάτων εἰς διαφόρους γλώσσας.

Ὅσαι αἱ γλώσσαι δὲν ἔχουσιν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν στοιχείων καὶ λέξεων. Ἡ Ἀγγλικὴ γλώσσα ἔχει 37,000 λέξεις, ἡ Γαλλικὴ 32,000, ἡ Ἰσπανικὴ 30,000, ἡ Ἰταλικὴ 35,000, ἡ Ἀρμενικὴ 50,000, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ 150,000 λέξεις.

Στοιχεῖα δὲ ἔχουν:

Ἡ Γερμανικὴ . . . 26	Ἡ Ἰαπωνικὴ . . . 43	Ἡ Ἀρμενικὴ . . . 38
Δανικὴ . . . 28	Φοινικὴ . . . 20	Τουρκικὴ . . . 29
Πορτορικὴ ἢ Σλαβ. 27	Μογγολικὴ . . . 21	Ἰνδικὴ . . . 39
Λατινικὴ . . . 22	Μαλαικικὴ . . . 25	Σελεβικὴ . . . 23
Ἰταλικὴ . . . 20	Ἑβραϊκὴ . . . 22	Αἰθιοπικὴ . . . 30
Πολωνικὴ . . . 27	Σουηδικὴ . . . 28	Ἰαβανικὴ . . . 26
Πορτογαλικὴ 27	Μοσχοβικὴ . . . 35	Θιβητικὴ . . . 30
Περσικὴ . . . 32	Ἀγγλικὴ . . . 26	Γεωργικὴ . . . 36
(Πάλι) Σαμαριτικὴ 22	Ὀλλανδικὴ . . . 26	Σανσκριτικὴ . . . 50
Σουματριτικὴ . . . 19	Ἰσπανικὴ . . . 27	Σιαμικὴ . . . 39
Χαλδαϊκὴ . . . 22	Γαλικὴ . . . 25	

Οἱ Κινέζοι δὲν ἔχουσιν ἀλφάβητον. Τὰ γραπτὰ σημεῖα ἢ γράμματα αὐτῶν παριστάνουσιν ὁλοκλήρους ιδέας, καὶ τὰ Κινέζικα λεξικά ἐξηγοῦσιν ὡς 40 χιλιάδας τοιούτων· ἀλλὰ τὰ δύο τρίτα περίπου μολις εἶναι ἐν χρήσει.

Τὸ ἀρχαιότατον Σλαβωνικὸν ἀλφάβητον ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων ἢ ἀρχιμανδριτῶν Κύριλλον, ὅστις ἐφήρμοσε τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα εἰς τὴν Σλαβωνικὴν γλῶσσαν, προσθέτας καὶ γαρακτῆρας προφορικοὺς ἰδιαιτέρων ἤχων. Ἀλλ' ἡ γλῶσσα ἔλαβεν ἔπειτα διαφόρους μεταλλαγὰς.

Ἡ Σλαβωνικὴ γλῶσσα, καθὼς ἡ Ἀραβικὴ, ὑπάρχει κοινοτάτη ὄλων τῶν ἄλλων· ἐπειδὴ λαλεῖται εἰς Πομερανίαν, Βοημίαν, Μοραβίαν, Κροατίαν, Βουλγαρίαν, Πολονίαν, Ρωσίαν κτλ. (Ἐκ τῆς Ἀνθολ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΓΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΥΪΤΤΙΚΤΩΝΟΣ.

Ολίγοι χρόνοι είναι, ἀφότου ἔπαυσε νὰ φαίνεται τὸ ἀνάθημα τῆς πύλης *Newgate*, [ἡ φυλακὴ τοῦ Λονδίνου] περίφημον ἀνάγλυφον, παριστάνον Λόρδον τινὰ, σιμὰ τοῦ ὁποῦ ἵστατο εἰς γάτος. Ἀπὸ τὸ γλυπτὸν τοῦτο λαβόντες ἀφορμὴν οἱ Πρίγγιπες καὶ ἰππῶται τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος, ἔβαλλον εἰς τὰ παράσημά των ἄλλος βασιλικὸν λέοντα, καὶ ἄλλος εὐγενῆ λαγῶν. Ἀλλ' ὁ λαὸς ἠσπάζετο μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε σέβας τὸν γάτον τῆς *Newgate*. Καὶ σήμερον δὲ, ὅτε ὁ ὑπὸ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου διαφθαρθεὶς λίθος μόλις ἀφίνει τοὺς θεατὰς νὰ ἐξηγιᾶσιν τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἐγγραμμῆνα πρόσωπα, ποιημάτων τι εὐφημεῖ ἀκόμη τὸν Οὔιττικτῶνα καὶ τὸν γάτον τῶν γάτων, διότι ἐπλούτισε τὸν κύριόν του, καὶ αὐτὸν διότι ἀπεδείχθη ἄξιος πλουτισμοῦ, ἀνεγείρας εἰς τὴν πατρίδα του καινωφελῆ καὶ ἐλεημονητικὰ καταστήματα.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος, ἰππότης τις τοῦ κομητατοῦ τῆς Λαγκαστρίας, πτωχεύσας εἰς τοὺς πολέμους τοῦ Ἐδουάρδου Γ', ὁ Γουλιέλμος Οὔιττικτῶν, ἀπέθανε συστήσας ἐν ὄρφανόν του εἰς τὴν γενναιότητα τῶν συγγενῶν καὶ φίλων του. Ἐλησμώνησεν ὁ κύριος Γουλιέλμος ὅτι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῶν πτωχῶν ἀποθησκόντων ἰπποτῶν, οὔτε γενναιόκαρδοι εἶναι οὔτε πολλοὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν. Ὁ μικρὸς Ριχάρδος, υἱὸς του, πολὺ γρηγορὰ παραιτηθεὶς παρὰ πάντων ἑστερεῖτο καὶ αὐτῆς τῆς τροφῆς. Ἄσιτος καὶ ἀσκεπὴς ἠκολούθησεν ἄμαζόν τινα διευθυνομένην εἰς Λονδίνον, ἀνακαλῶν εἰς τὴν νυκτιμῆν του τὴν λαμπούτητα τῆς μητροπόλεως ταύτης, καὶ ἐλπίζων νὰ εὕρῃ ἐκεῖ τοῦλάχιστον ἓν ἄσυλον καὶ μικρὰν τινα μερτάδα ἄρτου. Φθάσας εἰς τὴν πόλιν ὁ πτωχὸς Ριχάρδος δέσπευε τὰς μεγάλας ἀγυῖας, πλήρως ἐκπλήξως, ἀλλὰ δὲν ἀπῆντησε κανένα ἐκ τοῦ πλήθους τῶν διαβατῶν, ὅστις νὰ θώσῃ μικρὰν τινα προσοχὴν εἰς αὐτόν. Μισαποθαμμέγας ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὸν κόπον, ἐστάθη πλέον καὶ ἠναγκάσθη νὰ

τεῖνῃ τὴν χεῖρα ζητῶν ἐλεημοσύνην. Ὅτε δὲ ἐνύκτωσεν, ἐκοιμήθη σχεδὸν ἀπληπισμένος εἰς κάθισμά τι πέτρινον, ὑποκάτω ἐνὸς ἐξ ἐκείνων τῶν οἴκων, εἰς τοὺς εὐρυχώρους θαλάμους τῶν ὁποίων τὸν ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε κρατῆσεν ἐλάχιστόν τι μέρος, ἂν κατεδέγοντο νὰ τὸν εἴπωσι μόνον, εἰσῆλθε. Ἀλλὰ τὸ ἐναντίον ἡ κακὴ δολιχὴ τοῦ οἴκου ἐκείνου, θεωρήσασά τον ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου, τὸν ἐφορέισε διὰ τὴν φύγην, λέγουσα ὅτι ἐμέλλε νὰ χύσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ περιεχόμενον τοῦ λέβητός της. — Στάσασου, καλὴ γυνὴ, εἶπε τὸ ταλαίπωρον ὄρφανὸν ἐντρομον· ἐσυνείθησα εἰς τὴν βροχὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰς τὴν πρωϊνὴν δρόσον, ἀλλ' ὅχι ἀκόμη καὶ εἰς τὸ βραστὸν νερόν.

Τὴν ἀπόκρισιν ταύτην ἤκουσεν ὁ οἰκοκύριος, πλούσιος ἔμπορος, ὅστις νοστιμευθεὶς τὸ ἀποβληθὲν παιδίον, τὸ ἐξέτασεν, εὐχαριστήθη ἀπὸ τὰς ἀποκρίσεις του, τὸ εἶπε νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ἐπρόσταξε νὰ δοθῇ εἰς αὐτὸ δεῖπνον καὶ κλίνη. Τὴν ἐπαύριον δὲ τὸ ἠρώτησεν εἰς τί δύναται νὰ ἦναι χρήσιμον· τὸ ἄθλιον ὁμως δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ παρὰ τὴν καλὴν του διαθέσιν. Ὁ ἔμπορος τὸ ἐκράτησεν· ἀλλὰ ἔβλεπον ὁ Ριχάρδος ὅτι μέσα εἰς τὸν οἶκον ἐπεριποιεῖτο κακῶς ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ὑπηρέτας, ἐπροσπάθησε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ γραφεῖον, καὶ παρακαλέσας τὸν καλὸν γέροντα γραφεὰ νὰ τὸν διδάξῃ τὴν μέθοδον, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ.

Ἐφθασεν ὁ Ριχάρδος ν' ἀποκτήσῃ ἐν σελλίνιον καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν προάμερον θάλαμον, ὅπου εἶχε τὴν κλίνην του, αἱ πόντικαὶ πολλάκις δὲν τὸν ἀφίναν νὰ κοιμηθῇ, ἠγόρασεν ἓνα νέον γάτον, ὅστις μετὰ τινα καιρὸν ἀποκατεστάθη ἀνδρείωτάτος ἀνταγωνιστὴς τῶν Ψιχαρπάγων, Λειχαρινάκων, Ἀρτοφάγων, καὶ ὄλων τῶν πόντικῶν, τοὺς ὁποίους ὁ ἀθνατός ποιητὴς μας Ὀμηρὸς ἀπεθανάτισεν εἰς τὴν Βατραχομουμαχίαν του.

Μετὰ τινα καιρὸν ὁ οἰκοκύριος ἐναύλωσε πλοῖον διὰ τὰς Ἀφρικανὰς νήσους, κατοικουμένας ἀπὸ λαοὺς ἀκόμη ἀγρίους· οἱ δὲ δούλοι τοῦ ὄλοι ἠγόρασαν μικροεἰδῆ τινα σολίσματα καὶ σκευὴ διὰ νὰ τὰ πέμψωσι πρὸς συνάλλαγμα ἐδαμάντων καὶ μαργαρίτων· ἔμποριον ἐπικερδέστατον ἐκτελούμενον μὲ τοὺς ἀμαθεῖς ἐκείνους λαοὺς. Ὅδὲ Ρινάσο

δος, μὴ δυνηθεὶς ἢ ἀγοράσῃ τίποτε, ἀπεφάσισε νὰ πέμψῃ τὸν γάτον του, νὰ φύγῃ δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἴδιος, ἂν ὁ πλοίαρχος τὸν ἐδέχτο ὡς ναυτὴν εἰς τὸ πλοῖόν του.

Ἐδέχθησαν τὴν πρότασίν του, καὶ τὴν ἐπαύριον ἐπέβη εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ γάτου του. Δύο περίπου χρόνοι περῆλθον ἕως οὗ τὸ πλοῖον προσωρμίσθη εἰς τινὰ νῆσον τῆς Βαρβαρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐπρόσφερον εἰς συνάλλαγμα μὲ εὐρωπαϊκὰς πραγματείας ἀκόνην χρυσοῦ. Ταύτην ὁμοῦ τὴν φοράν δὲν ἠθέλησαν νὰ τοὺς δεχθῶσιν εἰς τὸν λιμένα των, λέγοντες, ὅτι ἐπειδὴ καὶ ἄλλοτε προσωρμίσθη ἐκεῖ εὐρωπαϊκὸν πλοῖον, ἐξῆλθον δύο ζῶα εἰς τὴν γῆν των, καὶ πολυπλασιάσαντα τὸ εἶδος των, ἐπροξένοιον μέγιστον ἄλεθρον. Εἰς μάτην ὁ πλοίαρχος ἐπρόσφερεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς νήσου ἐκείνης πολυειδεῖς πραγματείας· ἀκράδαντος ἔμμενον εἰς τὴν ἀποφασίν του, ἕως οὗ ἐσυλλογίσθησαν νὰ τὸν προσφέρωσιν τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ Ριχάρδου. Ἀφοῦ δὲ ἡ μεγαλειότης του ἐκατάλαβεν εἰς τι ἐχρησίμειο τὸ ἄλλο τοῦτο ζῶον εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς οἰκίας, ἐζήτησε ἢ ἀγοράσῃ τὸν γάτον μὲ πολῦτιμον ἀνταλλαγῆν. Ἄλλ' ὁ Ριχάρδος τὸν ἔδιδε· βιασθεὶς ὁμοῦ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐπεννόησε νὰ κάμῃ συμφωνίαν τινὰ ἀφοῦ δηλαδὴ ἐξέλη μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς τὴν ξηρὰν, νὰ ἐπισκέπτεται τὰς οἰκίας, καὶ εἰσελάστων μὴν συλλαμβανόμενον ὑπὸ τοῦ γάτου του, ἢ ἀπολαμβάνῃ προσότητά τινος χρυσοῦ· καὶ ὁ μονάρχης συγκατένευεν εἰς τοῦτο. Ἐδόθη λοιπὸν ἐλευθέρᾳ εἰσοδος εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ὁ Ριχάρδος ἐξῆλθεν εἰς τὴν ξηρὰν, ὅπου ὁ γάτος του ἐπροξένησεν ἄλεθρον εἰς τοὺς ποντικούς· οὗτος δὲ συνήθροισε τὸσον χρυσοῦν, ὥστε ἐγέμισε μικρὸν τινα κάδον· καὶ ἐξ αἰτίας του ὅλαι αἱ πραγματεαὶ τῶν συνοδοιπόρων του ἀγοράσθησαν μὲ κλειστὰ ὀμμάτια· ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐπέπλησεν ἀπὸ φιλοδώρησις τὸν πλοίαρχον μὲ συμφωνίαν νὰ φέρῃ γάτους, ὅταν ἐπαγέλη εἰς τὴν νῆσόν του.

Ἐπιστρέψας εἰς Λονδῖνον ὁ Ριχάρδος, δὲν ἔλλειψε τοῦ νὰ ὑπάγῃ πάραυτὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεμοιράσθη τὰ πλούτη του, διότι εἶπεν, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ σελλινίου, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν ἀπ' αὐτὸν, ἐγίνε πλουσιώτερός του. Ὁ γάτος, ἂν καὶ γέρων ἤδη, ἀπῆλυσεν ἀπείωρος τιμᾶς. Ὁ ἔμπορος ἔδωκε τὴν θυγατέρα του εἰς τὰν

Ριχάρδον Οὐτίτιγκτόνα, ὅστις τὸ 1361 ἐγίνε διὰ τὴν ἀξιοπιά του Λόρδος, καὶ ἐπομένως, διὰ τῆς καλῆς χρήσεως τοῦ πλοῦτου του κατέστη ἱκανὸς νὰ δανείσῃ εἰς βασιλέα, τὸν Ἐρρίκον Ε', χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ λάβῃ πλέον ὀπισθεν τὰ χρήματά του. Ἐζήσῃ δ' εὐτυχῶς μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του, θέσας καὶ εἰς τὰ παράσημά του τὸν γάτον, τὸ δέρμα τοῦ ὁποίου ἐταριχεύθη πλουσίως ἀφοῦ ἀπέθανεν.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΑΡΕΤΗΣ.

Ἡ φιλανδρία, ἡ σωφροσύνη, ἡ οἰκουρία καὶ τὰ ἐπίλοιπα χαρακτηριστικὰ τῶν ἐραρέτων γυναικῶν ὑπῆρξαν πάντοτε εἰς τὰς Χίαις φησικὰ καὶ πατροπαράδοτα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τῶν συγγρόνων μᾶς ἀξιεπαιρος διαγωγή εἶναι πασίγνωστος, καὶ ἐπομένως, περιττὴ ἐκάστη ἀπόδειξις, περιοριζόμεθα ν' ἀναφέρωμεν τὴν ἐξῆς ἐνῆρετον πράξιν τῶν ἀρχαίων, ἱστορομένην ἀπὸ τὸν φιλοσόφον Πλούταρχον. 1]

Φίλιππος ὁ υἱὸς τοῦ Δημητρίου ἐκστράτεύσας ποτὲ κατὰ τῆς νήσου Χίου καὶ πολιορκήσας τὴν πόλιν, ἐκήρυξε κήρυγμα βάρβαρον καὶ ὑπερήφανόν, τουτέστιν ὅτι, εἰς τοὺς ὅσοι ἀπὸ τοὺς δούλους τῶν Χίων ἀποστατήσῳσι πρὸς αὐτὸν, θέλει δῶσειν εἰς γάμον τὰς γυναῖκας τῶν κυριῶν των. Ἄλλὰ τὸσον ἑκακοφάνη τοῦτο εἰς τὰς Χίαις γυναῖκας, καὶ τὸσον τὰς παρώργισεν, ὥστε ἀνέβησαν εὐθὺς ὀρηκτικὰ ἐπάνω εἰς τὰ τείχη ὁμοῦ μὲ τοὺς συναγανακτοῦντας ὑπῆρέτας των, καὶ ῥίπτουσαι λίθους καὶ βέλη, καὶ παρακινῶσαι, κ' ἐνθαρρύνουσαι τοὺς πολεμοῦντας συζύγους καὶ λοιποὺς συμπολίτας τῶν, καὶ συνέκλιθον, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς ἐχθροὺς, καὶ ἠνάγκασαν τὸν Φίλιππον ν' ἀπέλθῃ ἀπρακτος, καὶ χωρὶς ν' ἀξιώσῃ νὰ ἴδῃ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀποστασίας κἀνεὸς ὑπῆρέτου.

ἘΓΧΙΝΟΙΑ ΤῶΝ ἘΞ ἈΠΡΟΨΗΤΟΥ ΠΟΙΗΤῶΝ ΤῆΣ ἸΤΑΛΙΑΣ.

Ἐξ τῶν προσηλύτων ταύτης τῆς τέχνης μου ἐζήγησε κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον τὰ μυστήρια τῆς κεκρυμμένης τέχνης τῆς αὐτοσχεδίου Ποιήσεως τῶν Ἰταλῶν. Ἐχω, λέγει, πάν-

1) Ἠθικά, Γυναικῶν Ἀρεταί, σελ. 194.

τοτε ετοιμα εις στίγους τινά τεμάχια διὰ τὰς κοινοτέρας ὑποθέσεις, παραδείγματος χάριν, τὸν θάνατον τοῦ Ἀδωνιδος, τοὺς ἔρωτας τῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης, τὴν θυσίαν τῆς Ἰφιγενείας, τὴν ἀγνείαν τῆς Λουκρητίας, τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος, τὴν σκληρότητα τοῦ Νέρωνος κ. τ. λ. Ἐγὼ πρὸς τοῦτοις ετοιμον καταφύγιον ἀριθμὸν τινὰ λόγων ἐμφαντικῶν καὶ λαμπρῶν περιγραφῶν, τὰ ὅποια μεταχειρίζομαι εὐκόλως εἰς τὰς ἐκ τοῦ προχείρου στιχουργίας μου, καὶ τὰ ὅποια μοῦ χρησιμεύουν διὰ νὰ δώσωσι μετὰ τὴν λαμπρότητα τῶν ὕψος εἰς τὰ μέση, τὰ ὅποια εἶναι ἀδύνατα. Παραδείγματος χάριν, ἓνα ἐπαινὸν τῆς Ρώμης, ἓνα ὀρμητικὸν λόγον κατὰ τῶν παθῶν, περιγραφὴν θυέλλης τινός, τὰς γοητείας τῆς ἀνοΐξεως, καὶ ἄλλα παρόμοια τεμάχια τοῦ εἶδους τοῦτου. Ὡς τόσον τὸ μνημονικὸν δὲν δύναται πάντοτε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐξ ἀπροόπτου Ποιητὴν εἰς αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖα μάλιστὰ καὶ ἀνεπτόφικτος ἡ παρουσία τοῦ πνεύματος, καὶ ἡ ζωηρότης τῆς φαντασίας. Ἐνα πράγμα ὅμως μᾶς βοηθεῖ πολλὰ, καὶ τοῦτο εἶναι ὅτι μᾶς συγχωροῦν ὅλην τὴν ἐλευθερίαν νὰ δανειζώμεθα πολλὰ τεμάχια ἀπὸ τοὺς κλασικοὺς Ποιητάς, χωρὶς νὰ μᾶς θεωρῶσι διὰ τὸ δάνειον αὐτὸ ὡς κλέπτας τῶν ποιητῶν. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ παραστήσω πόσην βοήθειαν ἔλαβον εἰς τὰς ἐκ τοῦ προχείρου στιχουργίας μου, ἀπὸ τὸν Βιργίλιον καὶ Οῤῥάτιον. Εὐρίσκει δὲ τις εὐκόλως τὸ ὁμοιοκατάληκτον εἰς γλώσσαν τόσον πλουσίαν καὶ τόσον εὐλύγιστον, καθὼς εἶναι ἡ Ἰταλική, τῆς ὁποίας αἱ καταλήξεις ἔχουσιν ὀλίγην ποικιλίαν. Κατὰ πρῶτην προσβολὴν φαίνεται δυσκολώτερον νὰ στιχουργήσῃ τις ἐκ τοῦ προχείρου μίαν τραγωδίαν, καὶ ὅμως τοῦτο εἰς τὴν τέχνην μᾶς εἶναι τὸ εὐκολώτερον πάντων. Αὐταὶ αἱ ἐκ τοῦ προχείρου τραγωδίαὶ σχεδιάζονται εἰς τὸ σχῆμα, ἢ διὰ νὰ εἴπω κάλλιον, γίνονται εἰς τὸ καλοῦπι τῶν κλασικῶν τραγωδιῶν. Αὐταὶ δὲν ἔχουσιν ἄλλο εἰμὴ χάρακτῆρα τυράννων, σκληρῶν γονέων, ἡρώων, ἑραστῶν, μυστικῶν κ. τ. λ. Ἐγὼ ἔχω πάντοτε ετοιμοὺς, δι' ὅλας τὰς περιπτώσεις, ἐκφράσεις ἢ ὁμολογίας Ἐρωτός, σκηνὰς ἀποχαιρετισμοῦ, εὐλογίας ἢ εὐχῆς, κατάρας κ. τ. λ. Καὶ μετὰ μικρὰν τινὰ ἀλλαγὴν τὰς ἐφαρμοζῶ χωρὶς κόπον εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Κάποτε εἰσάγω καὶ χοροὺς εἰς τὰς ἐκ τοῦ προχείρου τραγωδίας μου.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ χοροὶ οὗτοι ἀνάγονται εἰς πράγματα, καθεὶς καταλαμβάνει, ὅτι πρέπει νὰ ἦναι πάντοτε ετοιμοὶ, καὶ εἶναι ἔσθαι, ὅτι εὐρίσκουσι πάντοτε τὴν ἐφαρμογὴν τῶν. Οἱ ἐλεύθεροι στίχοι (ἦγουν οἱ μὴ ὁμοιοκατάληκτοι) εἶναι ἡ δυσκολώτερά ἀπὸ ὅλας τὰς ἐκ τοῦ προχείρου στιχουργίας, εἶναι ὁ σκόπελος εἰς τὸν ὅποιον ναυαγοῦσιν οἱ περισσότεροι τῶν ἐκ τοῦ προχείρου ποιητῶν. Ἀπὸ τῆς ἡλικρινῆς ἐξήγησιν, τὴν ὅποιαν ἔδωκεν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδεωτέρους τῶν ἡμερῶν μᾶς ὑπρομελέτητος Ποιητῆς. Ἐσυλλογίσθη, φαίνεται, ὅτι δὲν ἦτον ἐπιζήμιον νὰ φανερώσῃ εἰς ἓνα Ἀγγλον τὰ μυστήρια τῆς τέχνης του, καὶ πιθανὸν δὲν ἤθελεν ἐξηγηθῆν μετὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰς τοῦ ὁμογενεῖς τ' αὐ.

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ.

Ἀπὸ τὰς ἀκολουθίας ἐπαριθμήσεις θεωρεῖται ἡ προοδευτικότης ἐπαύξησις τῶν ὁπαδῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ἐκκλησίας ἕως εἰς τὸν δέκατον ἑνάτον αἰῶνα.

Αἰῶνες.	Ἀριθμὸς ἀτόμων.	Αἰῶνες.	Ἀριθμὸς ἀτόμων.
1ος	---	11ος	70,000,000
2ος	---	12ος	80,000,000
3ος	---	13ος	75,000,000
4ος	---	14ος	18,000,000
5ος	---	15ος	100,000,000
6ος	---	16ος	125,000,000
7ος	---	17ος	185,000,000
8ος	---	18ος	250,000,000
9ος	---	19ος	260,000,000
10ος	---		

Τὸ Εἴφυές Στοιχίημα.

Στοιχηματίζω τ' ὠρολόγιόν μου, εἶπε νέος τις εἰς τινὰ κυρίαν, ὅτι δὲν εἶσθε ἱκανὴ νὰ με ἀπεκριθῆτε: Τὸ δακτυλίδιον μου, εἰς τρεῖς ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας θέλω σὰς προτείνω. -- Πολλὰ καλά, ἀπεκρίθη ἡ κυρία: ετοιμάζετε ἔμωσ τ' ὠρολόγιόν σας. Ἐγγίσας τὸ μανθλιὸν τῆς τότε, τὴν εἶπε: Τί εἶναι τοῦτο; Πάραυτα ἐκείνη ἀπεκρίθη: Τὸ δακτυλίδιον μου. Ὁ νέος, σχεδὸν ἐκθαμβὸς διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀποκρίσεως, ἔμεινε σκεπτικὸς δι' ὀλίγην ὥραν, ἔπειτα δ' ἐξηκολούθησεν: -- Εἰς τίνα περιπάτον ἦσθε σήμερον; -- Ἄλλ' ἐκείνη ταχέως ἀπεκρίθη πάλιν: Τὸ δακτυλίδιον μου. Τότε ὁ ἐρωτῶν ἀναλαβὼν σοβαρὸν ὕψος, τὴν εἶπε: Καταλαμβάνετε δ' εἶσθε ἔξυπνος, καὶ ὅτι πληκτικῶς νὰ χάσω τ' ὠρολόγιόν μου: πρὶν ὅμως τὸ χάσω, θέλω σὰς ζητήσεν ἀνταμοιβὴν τινὰ, εὐέλπις ὅτι δὲν θέλετε μ' ἀρνηθῆν αὐτὴν τὴν τελευταίαν χάριν. -- Ὅποιαν χάριν; τὸν ἠρώτησεν ἡ δυστυχὴς κυρία. -- Ἐχάσετε τὴν ἀπεκρίθη τότε ὁ νέος.

ΒΛΑΣΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΛΑΠΟΝΙΑΝ.

Ἡ βλάστησις γίνεται τὸσον ταχέως εἰς τὴν Λαπωνίαν, ὅστε μολὶς δυναμῆναι νὰ πιστεύσωμεν. Τὸ ἔαρ, τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον μολὶς διαρκεῖσι 56 ἡμέρας, καὶ ἡ χιὼν ἀναλύει πρὸ τῆς 4 Ἰουλίου. Τότε σπειροῦνται οἱ ἀγροί, χλοαῖουσι δὲ τὴν 9, ἀκμαῖουσι τὴν 17, ἀνθίζουσι τὴν 28, θερίζονται δὲ ἀπὸ τὰς 2 Αὐγούστου. Τὴν δὲ 8 χιονίζει πάλιν, καὶ ὁ χειμὼν διαρκεῖ ἑκτοτε δέκα ἀποκλήρους μῆνας.

ΤΡΥΦΗΛΟΤΗΣ ΛΕΙΟΚΑΤΑΚΡΗΤΟΣ.

Οἱ πλούσιοι καὶ τρυφηλοὶ τῆς Εὐρώπης μὴ εὐαρεστούμενοι εἰς τὰ πτῖλα τῶν συνήθων ὀρνιθῶν τοῦ κλίματος ἐπουζῶσιν, ἀγοράζουσι βαρυτίμως τὰ ἀποβαλλόμενα πτερά τοῦ Ἀγριοτροχιλοῦ (Eider), διὰ τὴν ἀκρον αὐτῶν κουφότητα καὶ λεπτότητα. Τὰ ὄρνεα ταῦτα, ἀγνωστα εἰς τὰ ἡμέτερα κλίματα, ἐπιφαινόμενα ἐνίοτε εἰς ἡμᾶς, ὅταν βαρὺς χειμὼν διώκῃ αὐτὰ ἀπὸ τὰς ὑπερβορείου καὶ ὑψιλοκρήνου χώρας ὅπου διατρίβουσι, καὶ εὐκάλως μάλιστα τιθασσεύονται.

ΣΑΧΧΑΡΟΝ ΑΠΟ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΝ.

Ὁ Κ. Παλλὰς κωτάρησεν εἰς τὸ Saint Omer νὰ ἐκβάλῃ ἀπὸ τοῦ κελύους τοῦ ἀραβοσίτου, (φυγοπύρου) καθαριώτατον σάκχαρον, καθὼς τὸ ἀπὸ τὰ σπύτλα μέχρι τοῦδε. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι θέλουν, ἐντὸς ὀλίγων τινῶν ἐτῶν, συσταθῆν ἔργαστήρια διὰ τὴν ἐξαγωγήν τῆς γλυκείας ὕλης ταύτης ἀπὸ τὰ γεώμηλα καὶ τὰ σταφύλια. (Ἐκ τῆς Ἀποθλ.)

ΠΡΟΒΛΗΜΑ — Οἱ Ὀδοιπόροι καὶ ἡ Συκὴ.

Εἰκοσι συνοδοιπόροι, νέοι, νέαι καὶ παιδία,
 Διαβαίνοντες ἀφ' ἑνα ἀκαρπότατον ἀγρὸν,
 Εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἕκειτο μικρὰ συκία,
 ἤρμησαν ἰς τὸ δένδρον ὄλοι κρῖνοντές τε καρπερόν.
 Πλὴν δὲν εἶχε παρὰ μόνον
 Εἷς τινα ἐκτεταμένον καὶ χλωρὸν εἰσέτι κλόνον,
 Τριανταεπτὰ, κ' ἐκεῖνα ἡμιζηραμμένα σύκα.
 Ὅλος τῆς συκῆς ὁ κλόνος ἐκινεῖτο κ' ἀνεκύκα:
 Ποῖος νὰ τὰ πρωταρπάσῃ; καθεὶς ἐπράξε· Κ' ἐμένε.
 Ἀπὸ ἡμῶσι εἶδθη εἰς τ' ἀδύνατα παιδία·
 Ἦ τὰς γυναῖκας ἀπὸ ἑνα.
 Οἱ δὲ ἄνδρες, ὡς τεχνῆται, ὡς νὰ εἶχον χέρια τρία,
 Καὶ γαστέρα διπλὴν τόσσην, ἀπὸ ἕξ εἶχον ἀρπάσει,
 Καὶ ἐφόγγυτον ἀκόμη ὡς νὰ μὴ εἶχον χορτάσει.
 Ἐρωτῶ, σε τῶρα, φίλε, ἡ ῥηθεῖσα συνοδία
 Πόσους ἄνδρας περιεῖχε, καὶ γυναῖκας, καὶ παιδία*.

* Ἡ λύσις εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. — Εἰς τὸ προλαβὸν δεῦτερον φυλλάδιον, σελ. 59, στίχ. 37· ἀντὶ ἑξακοσίων τετραγωνικῶν λευγῶν, γράφει ἑξακοσίων τετραγωνικῶν ποδῶν.